

กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมอากาศเสียของต่างประเทศ

ประเทศต่าง ๆ ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการอุตสาหกรรมต่างตระหนักถึงปัญหาที่เกิดจากสภาพแวดล้อมและความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงลดจรรยาบรรณในการแก้ไขปัญหาดัง ๆ อันเกิดจากสภาพแวดล้อมเกือบทุกประเทศ เช่นสหรัฐอเมริกา ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัตินโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (The National Environmental Policy Act) เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2513 (ค.ศ. 1970) โดยกำหนดให้มีสภาสิ่งแวดล้อม (Council on Environmental Quality) ขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีและต่อมาในปลายปีเดียวกัน ก็ได้จัดตั้งกระทรวงสิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency) ขึ้นอีก¹

ประเทศอังกฤษก็ได้จัดตั้งกระทรวงสิ่งแวดล้อม (Department of The Environment) ขึ้นในปี พ.ศ. 2513 โดยรวมสามกระทรวงเดิมเข้าด้วยกัน คือ กระทรวงคมนาคม (Ministry of Transport) กระทรวงการเคหะและการปกครองท้องถิ่น (Ministry of Housing and Local Government) และกระทรวงโยธาธิการ (Ministry of Public Buildings and Works) นับเป็นกระทรวงที่ใหญ่ที่สุดกระทรวงหนึ่งของอังกฤษในปัจจุบัน²

¹สถาบันสิ่งแวดล้อมระดับชาติ, สารสิ่งแวดล้อม ชมรมศึกษาวิจัยสิ่งแวดล้อมฉบับพิเศษ (5 มิถุนายน 2519) : 35-36.

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 36.

นอกจากนี้ประเทศอื่น ๆ เช่น คานาดา ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น สวีเดน ก็ได้จัดตั้งหน่วยงานกลางด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นแล้ว ทั้งในรูปสภาและในรูปกระทรวง แม้แต่สิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศเล็กก็ได้จัดตั้งกระทรวงสิ่งแวดล้อมขึ้นเมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. 2515 ฉะนั้นจึงเป็นการสมควรที่จะได้พิจารณากฎหมายของประเทศต่าง ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมอากาศเสียโดยสังเขปดูบ้าง

1. สหรัฐอเมริกา กฎหมายที่เกี่ยวข้องมี

1.1 พระราชบัญญัตินโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติปี ค.ศ. 1969 (The National Environmental Policy Act of 1969) พระราชบัญญัตินี้ได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1970 ได้กำหนดหลักการต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1.1.1 วัตถุประสงค์ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 2 ดังนี้³

1.1.1.1 เพื่อที่จะประกาศใช้นโยบายของชาติ ซึ่งจะส่งเสริมให้มนุษย์สามารถอยู่ภายในสิ่งแวดล้อมได้โดยเกิดประโยชน์และมีความสุข

1.1.1.2 เพื่อก่อให้เกิดพลังในการป้องกันหรือกำจัดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและชีวบริเวณและเพื่อกระตุ้นการดำเนินงานด้านสุขภาพอนามัยและสวัสดิการของมนุษย์

1.1.1.3 เพื่อความเข้าใจลึกซึ้งในเรื่องระบบนิเวศน์วิทยาและทรัพยากรธรรมชาติซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อประเทศชาติ

1.1.1.4 และเพื่อการจัดตั้ง "สภาสิ่งแวดล้อม" (Council on Environmental Quality)

1.1.2 ประกาศนโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ได้กำหนดไว้ในหมวด 1 ตั้งแต่มาตรา 101 ถึง มาตรา 105 ดังนี้

³นาท คัลเทวีรุท์ และชนากร อ้วนอ่อน, รัฐบัญญัตินโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา และกฎหมายฉบับที่เกี่ยวข้อง หน้า 1.

1.1.2.1 มาตรา 101 บัญญัติว่า⁴

1.1.2.1.1 สภากองเกรส ตระหนักดีถึงผลกระทบอันรุนแรงของการกระทำของมนุษย์อันมีต่อองค์ประกอบทุกส่วนของสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติซึ่งมีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิทธิพลของการขยายตัวของจำนวนประชากร ความแออัดยัดเยียดของบริเวณเมืองที่อยู่อาศัย การขยายตัวทางอุตสาหกรรม การสิ้นเปลืองหมกไปของทรัพยากรธรรมชาติ และความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีใหม่ ๆ และตระหนักดีถึงความจำเป็นอย่างยิ่งยวดในอันที่จะต้องทำนุบำรุงรักษาคุณภาพของสิ่งแวดล้อมไว้ เพื่อประโยชน์สุขและพัฒนาการของมนุษย์ จึงขอประกาศให้ทราบว่าเป็นนโยบายถาวรของรัฐบาลกลาง ด้วยความร่วมมือกับรัฐบาลของมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น ตลอดจนหน่วยงานและองค์กรเอกชนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องที่จะนำเอาวิธีการและมาตรการที่ใช้ได้ทุกชนิดรวมทั้งความช่วยเหลือด้านการเงินและวิชาการ เข้าเสริมสร้างและชำระไว้ซึ่งสภาพที่มนุษย์จะสามารถอยู่ในสิ่งแวดล้อมได้อย่างเป็นปกติสุข และเพื่อให้สัมฤทธิ์ผล การพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และความคั่งการค้ำอื่น ๆ ของประชาชนชาวอเมริกาทั้งรุ่นนี้และรุ่นต่อ ๆ ไปในอนาคต

1.1.2.1.2 ในการปฏิบัติตามนโยบายที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ รัฐบาลกลางมีหน้าที่รับผิดชอบอยู่เสมอที่จะนำเอามาตรการทุกชนิดซึ่งสอดคล้องกับหลักการสำคัญข้ออื่น ๆ ในแนวนโยบายของชาติมาปรับปรุงและประสานแผนงาน หน้าที่ รายละเอียดการดำเนินงานและทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อให้ประเทศชาติ

1.1.2.1.2.1 ประสพผลสำเร็จ
ในหน้าที่รับผิดชอบซึ่งประชากรแต่ละรุ่นจะต้องเป็นผู้ดูแลปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมให้คงสภาพอยู่สำหรับอนุชนรุ่นหลัง

⁴เรื่องเดียวกัน, หน้า 2-3.

1.1.2.1.2.2 ประกันต่อชาวอเมริกันทุกคนว่าจะมีสิ่งแวดล้อมที่ให้ความปลอดภัย สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ ก่อให้เกิดประโยชน์มีความสวยงามและวัฒนธรรมที่คั่งงาม

1.1.2.1.2.3 สามารถใช้สิ่งแวดล้อมให้เป็นประโยชน์ได้อย่างกว้างขวาง โดยไม่ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือความปลอดภัย หรือเกิดผลร้ายอื่นไม่พึงปรารถนาอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้คาดคิดไว้

1.1.2.1.2.4 อนุรักษ์สิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและธรรมชาติไว้เป็นมรดกของชาติ และพยายามรักษาไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะหลายหลากแตกต่างกัน เพื่อให้ประชาชนได้มีที่เลือกสำหรับชื่นชมและพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุดตามรสนิยมของแต่ละบุคคล

1.1.2.1.2.5 จัดให้มีการสมมูลระหว่างประชากรและทรัพยากร เพื่อให้ได้มาตรฐานการดำรงชีพที่สูง และมีการแบ่งสรรปันส่วนสิ่งบำรุงชีวิต (Life's Amenities) โดยทั่วถึงกัน และ

1.1.2.1.2.6 เพิ่มพูนคุณภาพของทรัพยากรที่เกิดขึ้นใหม่ได้ (Renewable Resources) ส่วนทรัพยากรที่สิ้นเปลืองไปโดยไม่สามารถเกิดใหม่ (Depletable Resources) นั้น พยายามหมุนเวียนกลับมาใช้ (Recycling) ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

1.1.2.1.3 สภาพองเกรสตระหนักดีว่าประชาชนทุกคนควรมีโอกาสชื่นชมกับสิ่งแวดล้อมอันคั่งงาม และในขณะเดียวกันประชาชนทุกคนก็มีความรับผิดชอบในอันที่จะช่วยกันทำนุบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพที่สวัสดิกาย

1.1.2.2 มาตรา 102 บัญญัติว่า⁵

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 4-6.

สภาของเกรดีให้อำนาจและบัญชาว่า โดยเต็ม
ตามขอบเขตเท่าที่จะสามารถทำได้

1.1.2.2.1 ให้การศึกษาค้นคว้าและปฏิบัติตาม
นโยบาย ข้อบังคับ และกฎหมายทุกฉบับของสหรัฐอเมริกา เป็นไปตามนโยบายที่กำหนด
ไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ และ

1.1.2.2.2 ให้หน่วยงานของรัฐบาลกลาง
ทุกหน่วย

1.1.2.2.2.1 นำวิธีการทำ-
งานระบบสานต่อเชื่อมโยง มาให้เพื่อเป็นเครื่องประกันว่า วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์
และสิ่งแวดล้อมได้ถูกนำมาใช้ร่วมกัน ในการวางแผนและตัดสินใจในเรื่องซึ่งจะมีผล
กระทบต่อสิ่งแวดล้อมของมนุษย์

1.1.2.2.2.2 แยกแยะและ
พัฒนาวิธีและการดำเนินงานโดยปริกษาหรือกับสภาสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นตาม
หมวด 2 ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพื่อประกันว่าสิ่งส่งเสริมความสุขและสุนทรีย์ภาพทางสิ่ง
แวดล้อม ซึ่งปัจจุบันยังไม่เคยได้รับการประเมินค่าออกมานั้นจะมีน้ำหนักในการพิจารณา
ตัดสินใจ เช่นเดียวกับปัจจัยในทางเศรษฐกิจและวิศวกรรม

1.1.2.2.2.3 ในข้อเสนอแนะ
หรือรายงานเพื่อการบัญญัติกฎหมายทุกเรื่อง และโครงการที่สำคัญ ๆ ของรัฐบาลกลาง
ทุกโครงการซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมของมนุษย์ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัก
ต้องเสนอแถลงการณ์รายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1.2.2.2.3.1
ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของโครงการนั้น

1.1.2.2.2.3.2
ผลเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ หากมีการดำเนินงานตามโครงการ

1.1.2.2.2.3.3
โครงการเมื่อเลือกซึ่งอาจใช้แทนโครงการนั้นได้

1.1.2.2.2.3.4

ความสัมพันธ์ระหว่างการนำเอาสิ่งแวดลอมมาใช้เพื่อประโยชน์เฉพาะท้องถิ่นในระยะสั้นกับการซำรงรักษาไว้เพื่อประโยชน์ในระยะยาว

1.1.2.2.2.3.5

ทรัพยากรที่จะสูญหายไปไม่สามารถเอากลับคืนมาได้ หากมีการดำเนินงานตามโครงการ

ก่อนที่จะลงมือทำแฉงการมีรายละเอียด เจ้าหน้าที่รัฐบาลซึ่งรับผิดชอบ จะ-
 ศึกษารึกษาและรับฟังข้อคิดเห็นจากหน่วยงานของรัฐบาลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย
 หรือมีความเชี่ยวชาญในเรื่องผลกระทบสิ่งแวดลอมของโครงการนั้น เอกสารแฉงการมี
 พร้อมทั้งข้อสังเกตและข้อคิดเห็นจากหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลกลาง มลรัฐและท้องถิ่น
 ซึ่งมีความอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาและควบคุมมาตรฐานสิ่งแวดลอมจะต้องเสนอต่อประธานาธิบดี
 สภาสิ่งแวดลอมและเปิดเผยต่อประชาชน ตามที่ได้กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายสหรัฐ
 (United States Code) มาตรา 552 หมวด 5 และเอกสารเหล่านี้จะต้องเสนอ
 ไปพร้อมกับข้อเสนอโครงการยังหน่วยงานทุกหน่วยซึ่งทำหน้าที่พิจารณาโครงการนั้น

1.1.2.2.2.4 ศึกษา พัฒนา

และชี้แจงทางเลือกต่าง ๆ ของข้อเสนอแนะในโครงการ ซึ่งเกิดปัญหาข้อขัดแย้งอันไม่อาจ
 ตกลงกันได้ ในเรื่องการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่

1.1.2.2.2.5 ตระหนักว่าปัญหา

สิ่งแวดลอมเป็นปัญหาของโลกซึ่งมีผลในระยะยาว ดังนั้นเมื่อเป็นการสอดคล้องกับนโยบาย
 ทางประเทศสหรัฐอเมริกาแล้วก็ให้ความสนับสนุนต่อการริเริ่ม มติและโครงการต่าง ๆ
 ที่มีจุดหมายจะเพิ่มพูนความร่วมมือระหว่างประเทศในอันที่จะคาดคะเนและป้องกันความ
 เสื่อมโทรมในคุณภาพของสิ่งแวดลอมของมนุษย์ทั่วโลก

1.1.2.2.2.6 ให้คำแนะนำ

และเผยแพร่ข่าวสาร ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการฟื้นฟู ซำรงรักษา และเพิ่มพูนคุณภาพ
 ของสิ่งแวดลอมแก่มลรัฐ เมือง เทศบาล สถาบันต่าง ๆ และประชาชนทั่วไป

1.1.2.2.2.7 ให้ความร่วมมือ

ช่วยเหลือแก่สภาสิ่งแวดลอม ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นตามหมวด 2 ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้

1.1.2.3 มาตรา 103 บัญญัติว่า⁶

หน่วยงานของรัฐบาลกลางทุกหน่วยจะต้องทบทวนขอบเขตอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ตลอดจนระเบียบบริหาร นโยบาย และวิธีปฏิบัติของคนในปัจจุบัน ว่ามีสิ่งใดบ้างซึ่งขาดตกบกพร่องหรือขัดแย้งอันจะทำให้การปฏิบัติตามวัตถุประสงค์และบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้ทำได้ไม่สมบูรณ์ แล้วรายงานต่อประธานาธิบดีภายในวันที่ 1 กรกฎาคม 1971 ถึงมาตรการที่จำเป็นจะต้องใช้เพื่อแก้ไขให้อำนาจหน้าที่และนโยบายของคนสอดคล้องกับเจตนารมณ์ วัตถุประสงค์ และวิธีปฏิบัติซึ่งได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้

1.1.2.4 มาตรา 104 บัญญัติว่า⁷

ไม่มีสิ่งใดในมาตรา 102 และ 103 จะเกิดผลกระทบกระเทือนต่อพันธะตามกฎหมาย ซึ่งหน่วยงานใด ๆ ของรัฐบาลกลางจะต้อง

1.1.2.4.1 ปฏิบัติตามข้อกำหนดและมาตรฐานคุณภาพของสิ่งแวกปลอม

1.1.2.5.2 ประสานงานหรือปรึกษาหารือกับหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐบาลกลาง หรือของมลรัฐ หรือ

1.1.2.4.3 กระทำ หรือละเว้นจากการกระทำ ตามขอเสนอแนะหรือการอนุญาตจากหน่วยงานอื่นของรัฐบาลกลาง หรือของมลรัฐ

1.1.2.5 มาตรา 105 บัญญัติว่า⁸

นโยบายและเป้าหมาย ซึ่งได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ถือว่าเป็นเครื่องเสริมสร้างอำนาจหน้าที่ซึ่งมีอยู่แล้วในหน่วยงานต่าง ๆ ของ

6 เรื่องเดียวกัน, หน้า 6.

7 เรื่องเดียวกัน, หน้า 6-7.

8 เรื่องเดียวกัน, หน้า 7.

รัฐบาลกลางให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.1.3 กำหนดให้มีสภาพสิ่งแวดล้อมและหน้าที่ของสภาพสิ่งแวดล้อมไว้
ในหมวด 2 ดังนี้

1.1.3.1 มาตรา 201 บัญญัติว่า⁹

ประธานาธิบดีจะเสนอ "รายงานคุณภาพสิ่งแวดล้อม" (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "รายงาน") ต่อสภาสองเกรสเป็นประจำทุกปี เริ่มตั้งแต่ 1 กรกฎาคม 1970 เป็นต้นไป ซึ่งในรายงานนั้นจะต้องประกอบด้วย

1.1.3.1.1 สถานภาพและสถานการณ์ที่สำคัญ ๆ ของชาติในด้านสิ่งแวดล้อม ทั้งในจำพวกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือกักแปลง ซึ่งรวมทั้งแต่ไม่จำกัดเพียง อากาศ น้ำ อันรวมทั้งน้ำทะเล (Marine) น้ำกร่อย (Estuarine) และน้ำจืด และสิ่งแวดล้อมสภาพพื้นดิน ซึ่งรวมทั้งแต่ไม่จำกัดเพียง ป่า ที่แห้ง (Dryland) ที่ลุ่ม (Wetland) พุ่มหญ้า (Range) เมือง ชานเมือง และชนบท

1.1.3.1.2 แนวโน้มในปัจจุบัน และที่พอจะคาดคะเนได้ในเรื่องคุณภาพ การบริหารและการใช้สอยสิ่งแวดล้อมทั้งกล่าว และผลจากแนวโน้มนั้น ๆ อันจะพึงมีต่อความต้องการของชาติในด้านสังคม เศรษฐกิจ และอื่น ๆ

1.1.3.1.3 ความเพียงพอของปริมาณทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ ซึ่งจะสนองความต้องการของมนุษย์และเศรษฐกิจ ในขณะที่ประชาชนขยายตัวเพิ่มขึ้น

1.1.3.1.4 ทบทวนแผนงานและกิจการต่าง ๆ (รวมทั้งงานประเภทควบคุม) ของรัฐบาลกลาง มลรัฐท้องถิ่น หน่วยงานเอกชนและประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลที่จะมีต่อสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์ พัฒนา และใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และ

⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 7-8.

1.1.3.1.5 แผนการแก้ไขข้อบกพร่องของโครงการและกิจการที่มีอยู่ปัจจุบัน ตลอดจนข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงตัวบทกฎหมาย

1.1.3.2 มาตรา 202 บัญญัติว่า¹⁰

ให้มีสภาสิ่งแวดล้อม (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า "สภา")

ซึ่งภายในสำนักบริหารของประธานาธิบดี สภาจะประกอบด้วยกรรมการจำนวน 3 คน ซึ่งประธานาธิบดีเป็นผู้เลือกและแต่งตั้ง โดยคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา ประธานาธิบดีจะเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานสภา กรรมการสภาจะต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ ประสบการณ์ และความสำเร็วจ้อย่างสูงเยี่ยม ซึ่งจะสามารถวิเคราะห์แปลความหมายแนวโน้มและข้อมูลทุกชนิดด้านสิ่งแวดล้อม สามารถประเมินค่าของแผนงานและกิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐบาลกลางตามแนวนโยบายที่ได้กำหนดไว้ในหมวด 1 ของรัฐธรรมนูญนี้ ต้องมีความสำนึกและตอบสนองความต้องการ และผลประโยชน์ของชาติทาง เศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ วัฒนธรรมประเพณี และต้องวางหลักเกณฑ์เสนอแนะนโยบายของประเทศซึ่งจะเพิ่มพูนคุณภาพของสิ่งแวดล้อม

1.1.3.3 มาตรา 203 บัญญัติว่า¹¹

สภาอาจบรรจุข้าราชการ พนักงาน ตามความจำเป็นที่เหมาะสมในการดำเนินงานของสภาภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ นอกจากนี้สภายังสามารถจ้างและกำหนดอัตราค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญ และที่ปรึกษาตามความจำเป็นในการดำเนินงานของสภาภายใต้รัฐธรรมนูญนี้ โดยอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายสหรัฐฯ มาตรา 3109 หมวด 5 (แต่ไม่ต้องคำนึงถึงวรรคสุดท้ายของกฎหมายนั้น)

1.1.3.4 มาตรา 204 บัญญัติว่า¹²

¹⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 8-9.

¹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 9.

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 9-10.

สภามีหน้าที่รับผิดชอบที่จะ

1.1.3.4.1 ช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่ประธานาธิบดีในการจัดเตรียม รายงานคุณภาพสิ่งแวดล้อม ประจำปี ตามความต้องการใน มาตรา 201

1.1.3.4.2 ประมวลข่าวสารซึ่งเหมาะสมแก่ กาลเวลาและเชื่อถือได้ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์และแนวโน้มคุณภาพของสิ่งแวดล้อมทั้งในปัจจุบันและอนาคต วิเคราะห์และแปลความจากข่าวสารดังกล่าวเพื่อตัดสินใจว่าสถานการณ์และแนวโน้มเหล่านั้นกระทบกระเทือน หรืออาจจะกระทบกระเทือน ต่อความสำเร็จของนโยบายซึ่งวางไว้ในหมวด 1 ของรัฐบาลนี้หรือไม่ แล้วรวบรวมผลการศึกษาสถานการณ์ และแนวโน้มเหล่านี้เสนอต่อประธานาธิบดี

1.1.3.4.3 ทบทวนและประเมินค่าแผนงาน และกิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐบาลกลางโดยอาศัยนโยบายที่ได้กำหนดไว้ในหมวด 1 ของ รัฐบัญญัติฉบับนี้เป็นหลัก เพื่อตัดสินใจว่าแผนงานและกิจกรรมเหล่านั้นช่วยให้บรรลุจุดหมาย ของนโยบายดังกล่าวเพียงใด แล้วเสนอแนะต่อประธานาธิบดีในเรื่องนี้

1.1.3.4.4 พัฒนาและเสนอแนะต่อประธานาธิบดีถึงการวางนโยบายของชาติ ในอันที่จะประคับประคองและส่งเสริมการปรับปรุง คุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้เป็นไปตามเป้าหมายและความต้องการของประเทศชาติในด้านการอนุรักษ์ สังคม เศรษฐกิจ สุขภาพพลานามัยและอื่น ๆ

1.1.3.4.5 ทำการค้นคว้า ศึกษา สืบวิจัย และวิเคราะห์ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศวิทยา และคุณภาพสิ่งแวดล้อม

1.1.3.4.6 จัดทำระเบียบและนियามการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ซึ่งรวมทั้งระบบของพืชและสัตว์ รวบรวมข้อมูลที่จำเป็น และรายละเอียดอื่น ๆ สำหรับวิเคราะห์ถึงความเปลี่ยนแปลงหรือแนวโน้มต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อค้นหาสาเหตุ

1.1.3.4.7 รายงานต่อประธานาธิบดีอย่าง- น้อยปีละครั้งเกี่ยวกับสถานะ และสภาพของสิ่งแวดล้อม และ

1.1.3.4.8 คำเนิการศึกษาและจัดทำรายงาน
ผล พร้อมทั้งขอเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวกับนโยบาย และการบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ ตาม
ที่ประธานาธิบดีขอร้อง

1.1.3.5 มาตรา 205 บัญญัติว่า¹³
ในการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ ภายใต้รัฐ-
บัญญัติฉบับนี้สภาจะต้อง

1.1.3.5.1 ปรีกษากับ "คณะกรรมการที่ปรึกษา
เรื่องคุณภาพสิ่งแวดล้อมของประชาชน" (Citizen's Advisory Committee on
Environmental Quality) ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายที่ 11472 เมื่อวันที่ 24
พฤษภาคม 1969 และกับผู้แทนซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรม เกษตร-
กรรม แรงงาน องค์การอนุรักษ์ต่าง ๆ รัฐบาลของมลรัฐ รัฐบาลท้องถิ่น และกลุ่มอื่น ๆ
ที่เห็นสมควร และ

1.1.3.5.2 ให้บริการ สิ่งอำนวยความสะดวก
ข่าวสาร (รวมทั้งข้อมูลทางสถิติ) จากหน่วยงาน องค์การ รัฐบาล และเอกชนตลอดจน
ประชาชนทั่วไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานและการใช้จ่ายที่
ซ้ำซ้อน ทั้งนี้เพื่อประกันว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของสภา จะไม่ไปซ้ำซ้อนหรือขัดแย้งกับ
กิจกรรมของหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบตามกฎหมายอยู่แล้ว โดยไม่จำเป็น

1.2 พระราชบัญญัติการปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อม ปี ค.ศ. 1970 (The
Environmental Quality Improvement Act of 1970) ซึ่งประกาศใช้เมื่อ
วันที่ 3 เมษายน ค.ศ. 1970 ได้กำหนดหลักการต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1.2.1 สิ่งที่พบเห็น แลดูการณ และวัตถุประสงค ซึ่งได้บัญญัติไว้ใน
หมวด 2 เรื่องคุณภาพของสิ่งแวดล้อม ดังนี้

¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 10-11.

1.2.1.1 มาตรา 202 บัญญัติว่า¹⁴

1.2.1.1.1 สภาคองเกรสพบว่า

1.2.1.1.1.1 มนุษย์เป็นสาเหตุ

ทำให้สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลง

1.2.1.1.1.2 การเปลี่ยนแปลง

เหล่านั้นหลายอย่างมีผลสะท้อนต่อความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม และ

1.2.1.1.1.3 การเพิ่มของ

ประชากรและความแออัดยัดเยียดของบริเวณเมืองเป็นต้นเหตุของการเน่าเสีย และความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม

1.2.1.1.2 สภาคองเกรสขอประกาศให้ทราบว่า

1.2.1.1.2.1 มีนโยบายของ

ชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมซึ่งกำหนดไว้เพื่อการเพิ่มพูนคุณภาพของสิ่งแวดล้อม นโยบายนี้จะเห็นได้จากประกาศให้กฎหมายต่าง ๆ เกี่ยวกับการป้องกัน ชีวจัด และควบคุมความเน่าเสียของสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับทรัพยากรน้ำและดิน การขนส่ง การเศรษฐกิจ และการพัฒนาภูมิภาค

1.2.1.1.2.2 ความรับผิดชอบ

เบื้องต้นในอันที่จะดำเนินการตามนโยบายนี้เป็นของรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่น

1.2.1.1.2.3 รัฐบาลกลาง

ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินงานตามนโยบายนี้ โดยผ่านหน่วยงานท้องถิ่นที่เหมาะสม ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายที่มีอยู่

1.2.1.1.3 วัตถุประสงค์ของรัฐบัญญัติหมวดนี้

มีดังนี้

¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 12-13.

1.2.1.1.3.1 เพื่อประกันว่า
ทุกหน่วยงานของรัฐบาลกลาง ซึ่งดำเนินการหรือสนับสนุนกิจกรรมสาธารณะ (Public Works) ต่าง ๆ อันมีอิทธิพลต่อสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติตามนโยบายซึ่งได้กำหนดไว้ในตัวบทกฎหมายที่มีอยู่ และ

1.2.1.1.3.2 เพื่อจัดตั้งและ
มอบอำนาจแก่สำนักงานสภาพัฒนภาพสิ่งแวดล้อม (Office of Environmental Quality) โดยใช้บังคับเหนือกฎหมายอื่น ซึ่งมีข้อความขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพื่อให้จัดหาเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการและฝ่ายบริหาร สำหรับสภาพัฒนภาพสิ่งแวดล้อม (Council on Environmental Quality) ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายมหาชนฉบับที่ 91-190

1.2.2 กำหนดให้มีสำนักงานสภาพัฒนภาพสิ่งแวดล้อม (Office of Environmental Quality) โดยกำหนดไว้ในมาตรา 203 ดังนี้¹⁵

1.2.2.1 ให้จัดตั้งสำนักงานสภาพัฒนภาพสิ่งแวดล้อม (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า "สำนักงาน") ขึ้นภายในสำนักบริหารของประธานาธิบดี ให้ประธานสภาพัฒนภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งแต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายมหาชนฉบับที่ 91-190 เป็นผู้อำนวยการสำนักงาน ให้มีรองผู้อำนวยการสำนักงาน ซึ่งประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้ง โดยคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา

1.2.2.2 ประธานาธิบดีเป็นผู้กำหนดค่าตอบแทนรองผู้อำนวยการตามอัตราซึ่งไม่สูงกว่าเงินค่าตอบแทนรายปีของรองผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ

1.2.2.3 ผู้อำนวยการมีอำนาจบรรจุข้าราชการและพนักงาน (รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญ และที่ปรึกษา) ตามความจำเป็น เพื่อให้จะให้สำนักงานสามารถดำเนินงานได้ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ และตามกฎหมายมหาชนฉบับที่ 91-190 โดยมีข้อยกเว้นว่าผู้อำนวยการมีอำนาจบรรจุผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ ได้ไม่เกิน 10 คน โดยไม่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งกฎหมายสหรัฐฯ หมวด 5 ว่าด้วยวิธีการบรรจุแต่งตั้งข้าราชการ

¹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 13-16.

พนักงาน ของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งต้องมีการแข่งขัน และสามารถจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ เหล่านี้ได้โดยไม่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งบทที่ 51 และบทย่อยที่ 111 แห่งบทที่ 53 ซึ่งว่าด้วยขั้นค่าแห่ง และอัตราการจ่ายเงินค่าตอบแทนทั่วไป (General Schedule Pay Rate) แต่ทั้งนี้จะต้องไม่เกินกว่าอัตราสูงสุดสำหรับชั้น -18 ของอัตราทั่วไป ในมาตราที่ 5530 หมวดที่ 5

1.2.2.4 ในการปฏิบัติหน้าที่ ผู้อำนวยการจะต้องช่วยเหลือแนะนำประธานาธิบดี ถึงการวางนโยบายและแผนงาน รัฐบาลกลางที่กระทบกระเทือนต่อคุณภาพของสิ่งแวดล้อม โดย

1.2.2.4.1 จัดหาเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริหาร และให้ความช่วยเหลือแก่สภาสิ่งแวดล้อม ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายมหาชนฉบับที่ 91-190

1.2.2.4.2 ช่วยเหลือหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลกลาง ประเมินประสิทธิผลของบริการแผนงาน นโยบาย และกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว และที่เสนอเข้ามาของรัฐบาลกลาง และโครงการใหญ่ ๆ เฉพาะบางโครงการซึ่งกำหนดขึ้นโดยประธานาธิบดี ไม่ต้องผ่านการอนุมัติจากสภาองเกรส ที่กระทบกระเทือนต่อคุณภาพของสิ่งแวดล้อม

1.2.2.4.3 ทบทวนประสิทธิภาพของระบบการตรวจตรา และพยากรณ์การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน เพื่อให้มีขอบข่ายกว้างขวางเพียงพอ และเพื่อนำเอาบริการงานวิจัย ตลอดจนทรัพยากรมาใช้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด

1.2.2.4.4 ส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากกิจกรรม และวิทยาการต่าง ๆ สนับสนุนการพัฒนาวิธีการป้องกันหรือบรรเทาความร้ายแรงของผลเสีย ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของมนุษย์

1.2.2.4.5 ช่วยประสานงานต่าง ๆ ของรัฐบาลกลางในแผนงานและกิจกรรม ซึ่งจะกระทบ ป้องกัน และปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อม

1.2.2.4.6 ช่วยเหลือหน่วยงานต่าง ๆ ของ
รัฐบาลกลาง ในการพัฒนาและหาความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์และมาตรฐานการวัดคุณภาพ
ของสิ่งแวดล้อม ซึ่งกำหนดโดยรัฐบาลกลาง

1.2.2.4.7 รวบรวม เรียบเรียง วิเคราะห์
และตีความ ข้อมูลและข่าวสารต่าง ๆ ในเรื่องคุณภาพสิ่งแวดล้อม การวิจัยทางนิเวศ
วิทยา และการประเมินผล

1.2.2.5 ในการปฏิบัติหน้าที่ ผู้อำนวยการมีอำนาจทำสัญญา
กับหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชน สถาบัน องค์การ ตลอดจนบุคคลต่าง ๆ ได้โดยไม่
ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติ มาตรา 3618 และ 3709 แห่งกฎหมายฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

1.3 พระราชบัญญัติ "The Clean Air Act" ซึ่งประกาศใช้ในปี ค.ศ.
1963 และแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ "The Air Quality Act" ในปี ค.ศ.
1967 เป็นกฎหมายฉบับแรกของสหรัฐอเมริกาที่กำหนดโครงการระดับชาติในการควบคุม
อากาศเป็นพิษขึ้น โดยก่อนที่จะประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ การควบคุมเรื่องอากาศเป็น
พิษเป็นหน้าที่ภายในเฉพาะของมลรัฐ และเทศบาลต่าง ๆ ที่จะบัญญัติกฎหมายและกำหนด
หน่วยงานต่าง ๆ ขึ้นควบคุมโดยตรง ซึ่งระดับการควบคุมในมลรัฐต่าง ๆ นั้นมีหลาย
ระดับแตกต่างกันไป ตั้งแต่หย่อนยานที่สุดคือไม่มีการควบคุมเลย จนถึงเข้มงวดที่สุด¹⁶

ในการรับร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวสภาองเกรสของสหรัฐอเมริกาได้
ประกาศไว้ว่า "การเพิ่มขึ้นของปริมาณและความซับซ้อนของอากาศเสียซึ่งเกิดจากการ
สร้างเมือง การพัฒนาอุตสาหกรรมและการเพิ่มขึ้นของยานพาหนะ ก่อให้เกิด
อันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งทำความเสียหายให้แก่การ
เกษตรกรรม ทรัพย์สิน และเป็นอันตรายต่อการคมนาคมทั้งทางพื้นดินและทางอากาศ
สภาองเกรสได้ประจักษ์ว่า การป้องกันและการควบคุมอากาศเสียจากแหล่งกำเนิด

¹⁶ Arthur C. Stern, "Air Pollution Control Legislation,"
Air Pollution, Second Edition, page 568-569.

ถือว่าเป็นหน้าที่รัฐบาลแห่งสหรัฐและรัฐบาลแห่งมลรัฐต่าง ๆ จะต้องรับผิดชอบ¹⁷

พระราชบัญญัติ "The Clean Air Act" นี้มีความมุ่งหมายเพื่อใช้ในการสนับสนุนกฎหมายของมลรัฐ มีเป้าหมายที่จะใช้แทนกฎหมายของมลรัฐและยังได้ขยายหน้าที่ในการค้นคว้าออกไปอีกอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ยังได้จัดสรรงบประมาณให้แก่รัฐบาลของมลรัฐและเทศบาลท้องถิ่นในการทำการวิจัย ทดสอบ สํารวจ ฝึกอบรมในด้านวิชาการเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมอากาศเสียอีกด้วย หลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ อาจแยกพิจารณาได้ดังนี้

1.3.1 การค้นคว้าฝึกอบรมและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง¹⁸ "The Clean Air Act" กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขจัดทำโครงการระดับชาติ เพื่อการวิจัยและพัฒนา การค้นคว้า ทดสอบ ทดลอง สํารวจ การฝึกอบรมและศึกษาเกี่ยวกับต้นเหตุและผล ตลอดจนขอบเขตของการป้องกันและควบคุมอากาศเสีย โดยเฉพาะเรื่องอากาศเป็นพิษที่เกิดจากการเผาไหม้และการระเหยของเชื้อเพลิงโดยอาจร่วมมือกับเอกชน สถาบัน องค์กรหรือกิจการอุตสาหกรรมอื่นใด ในรูปของการดำเนินการร่วมกันหรือช่วยเหลือในด้านวิชาการ

1.3.2 การควบคุมอากาศเป็นพิษที่แรงจืด¹⁹ ถ้าหากพบว่าแหล่งกำเนิดใด หากปล่อยออกไปในบรรยากาศจะก่อให้เกิดอากาศเป็นพิษซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชน ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขจัดให้มีการประชุมเพื่อทำการวิจัยพร้อมทั้งจัดส่งข้อวิจัยและคำแนะนำในการแก้ไขไปยังผู้ที่เป็ต้นแหล่งกำเนิดนั้น ๆ นอกจากนี้ยังกำหนดให้ส่งข้อวิจัยพร้อมกับคำแนะนำแก้ไขไปยังมลรัฐและเทศบาลต่าง ๆ แห่งท้องถิ่นด้วย โดยให้ถือว่าข้อวิจัยและคำแนะนำนั้น

¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 569.

¹⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 569.

¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 569-570.

เป็นการดำเนินการอย่างเป็นทางการด้วย

1.3.3 การให้ความช่วยเหลือ โครงการเกี่ยวกับการควบคุมอากาศเสีย²⁰

พระราชบัญญัติ "The Clean Air Act" ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุข ในการอนุมัติความช่วยเหลือแก่หน่วยงานควบคุมอากาศเสียของรัฐ ระหว่างมลรัฐ ภาค และเทศบาลต่าง ๆ เป็นอัตราส่วนไม่เกิน 2/3 ของค่าใช้จ่ายในการวางแผน จัดตั้งปรับปรุงและ 1/2 ของค่าใช้จ่ายในการดำเนินการป้องกันควบคุม แต่ถ้านเป็นโครงการที่รวมกันเกินกว่าเทศบาลหนึ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในมลรัฐเดียวกันหรือต่างมลรัฐ หน่วยงานดังกล่าวนี้อาจได้รับเงินช่วยเหลือ 3/4 ของค่าใช้จ่ายในการวางแผน จัดตั้งและปรับปรุง และอีก 3/5 ของค่าใช้จ่ายในการดำเนินการป้องกันและควบคุม

1.3.4 กำหนดให้มีการควบคุมสภาวะเป็นพิษที่เกิดจากสถานประกอบการของสหรัฐ²¹

หน่วยงานของสหรัฐจะต้องร่วมมือกับกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขในการป้องกันและควบคุมอากาศเป็นพิษที่เกิดจากการปล่อยของเสียจากสถานประกอบการของสหรัฐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขจะต้องเป็นผู้ตรวจตราและออกใบอนุญาตให้แก่หน่วยงานอื่นเป็นสถานประกอบการของสหรัฐ และจะต้องทำรายงานการดำเนินงานการควบคุมป้องกันประจำปีเสนอต่อสภาของเกรสด้วย

ในปี ค.ศ. 1966 ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาได้ประกาศกฤษฎีกาที่ 11282 กำหนดนโยบายและวัตถุประสงค์ในการป้องกัน ควบคุม และกำจัดอากาศเป็นพิษซึ่งเกิดจากอากาศเป็นพิษซึ่งเกิดจากสถานประกอบการของสหรัฐ ปีการออกคำสั่งให้ทุกองค์การของสหรัฐวางแผนป้องกัน และกำจัดอากาศเป็นพิษจากโรงงานที่มีอยู่ในปัจจุบัน และที่จะจัดตั้งขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดและมาตรฐานของกระทรวงศึกษา

²⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 570.

²¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 570.

และสาธารณสุขที่กำหนดควบคุมการปล่อยสารบางอย่าง เช่น ก๊าซพิษ และห้ามเผาของเสียกลางแจ้ง

1.3.5 กำหนดเขตควบคุม มาตรการและเทคโนโลยีในการควบคุม²²

ตามพระราชบัญญัติ "The Air Quality Act" ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม "The Clean Air Act" เมื่อปี ค.ศ. 1967 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขเป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดเขตควบคุมโดยอาศัยหลักเกณฑ์ความหนาแน่นของการอุตสาหกรรม เขตทาง การเมือง และปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็นเพื่อประกอบในการกำหนดมาตรฐานเขตการควบคุมนั้นอาจอยู่ภายในรัฐเดียวหรือรวมส่วนของรัฐอื่น ๆ ด้วย และออกมาตรการในการป้องกันสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนโดยอาศัยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ มาตรการนี้จะบังคับ ขอบเขต ตลอดจนผลของอากาศเป็นพิษที่จะมีต่อสุขภาพในสภาวะต่าง ๆ กัน และต้องประกาศวิธีการควบคุมเพื่อให้บรรลุถึงระดับคุณภาพตามมาตรการที่กำหนดนั้น โดยรวมทั้งข้อมูลทางเทคโนโลยี ค่าใช้จ่ายในการควบคุมและงบประมาณในการใช้วิธีการต่าง ๆ

1.3.6 อำนาจบังคับใช้²³ โดยปกติมลรัฐหรือเทศบาลใช้อำนาจทางกฎหมายเฉพาะภายในเขตท้องที่ของตนเท่านั้นจะไม่ก้าวล่วงล้ำไปยังท้องที่อื่น ฉะนั้นปัญหาเรื่องอากาศเป็นพิษระหว่างมลรัฐกล่าวคือ อากาศเป็นพิษซึ่งมีต้นกำเนิดอยู่ในมลรัฐหนึ่ง นอกจากในกรณีพิเศษจริง ๆ พระราชบัญญัติ The Clean Air Act ได้กำหนดหลักการสำหรับแก้ไขปัญหาลักษณะนี้ กล่าวคือเมื่อปรากฏว่ามีสภาวะอากาศเป็นพิษซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของบุคคล หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่การเกษตรกรรม ทรัพย์สิน และการคมนาคม ไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่ใด ๆ ก็ตาม องค์การของสหรัฐมีอำนาจบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ได้ซึ่งอาจกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของมลรัฐและท้อง

²² เรื่องเดียวกัน, หน้า 571.

²³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 571-572.

ดินนั้น ๆ เอง แต่อย่างไรก็ตามในกรณีฉุกเฉิน เมื่อปรากฏว่า สภาพอากาศเป็นพิษ ก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงและเจ้าหน้าที่ของมลรัฐหรือท้องถิ่นไม่ดำเนินการเพื่อระงับ เหตุแห่งความเสียหายนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขอาจขอให้ เจ้าพนักงาน (Attorney General) ดำเนินคดีในศาลของสหรัฐ เพื่อระงับเหตุโดย นัยพลันก็ได้

อำนาจบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวนี้ ได้กำหนดมาตรการไว้เข้มงวดมาก ไม่ จำต้องมีการพิสูจน์ถึงความเสียหายแต่อย่างใด เพียงแต่ปรากฏว่าสุขภาพและอนามัยของ บุคคลถูกคุกคามเท่านั้น สหรัฐยอมมีอำนาจดำเนินการได้ทันที

1.3.7 กระบวนการบังคับใช้²⁴ พระราชบัญญัติ "The Clean Air Act" ได้ให้อำนาจสหรัฐในการบังคับใช้ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์อยู่ 2 ประการคือ

1.3.7.1 การประชุมปรึกษาหารือ แยกออกเป็น

1.3.7.1.1 การประชุมระหว่างมลรัฐในกรณี ที่เกิดสภาพอากาศเป็นพิษและมีผลกระทบต่อประชาชนในมลรัฐอื่น นอกจากมลรัฐที่เป็นแหล่ง กำเนิด หากมีคำร้องขอผู้ว่าการมลรัฐ, หน่วยงาน ผู้ควบคุมของมลรัฐ หรือเทศบาล แห่งท้องถิ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขมีคำสั่งให้มีการประชุม ร่วมกันระหว่างหน่วยงานของมลรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อแก้ไขและขจัดปัญหาได้ และอาจ เชิญบุคคลผู้เกี่ยวข้องอื่นเข้าร่วมประชุมเพื่อเสนอความคิดเห็นต่อที่ประชุมด้วย แต่อย่างไร ก็ตาม รัฐมนตรีอาจเป็นผู้จัดให้มีการประชุมขึ้นเองก็ได้ หลังจากที่ไต่พิจารณาหารือกับ เจ้าหน้าที่ของมลรัฐที่เกี่ยวข้องและได้ตัดสินใจว่าได้เกิดสภาพอากาศเป็นพิษซึ่งเป็นปัญหา ระหว่างมลรัฐขึ้น

1.3.7.1.2 การประชุมภายในมลรัฐ ในกรณี เกิดสภาพอากาศเป็นพิษซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพและอนามัยของประชาชน โดย แหล่งกำเนิดอยู่ภายในมลรัฐเดียวกัน เทศบาลแห่งท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอาจ

²⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 572-576.

ขอให้มีการประชุมขึ้นได้ แต่หากรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง
ดำเนินการขึ้นสหรัฐก็อาจจะไม่อนุมัติให้มีการประชุมก็ได้

1.3.7.1.3 การประชุมระดับนานาชาติ ถ้า
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขพิจารณาเห็นว่าปัญหาเรื่องอากาศเป็นพิษ
ซึ่งมีแหล่งกำเนิดในสหรัฐอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่สุขภาพและอนามัยต่อประชาชน
ของประเทศอื่น ๆ รัฐมนตรีจะเรียกให้มีการประชุมซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานระดับท้องถิ่น
มลรัฐต่าง ๆ และอาจเชิญผู้แทนรัฐบาลของประเทศนั้น ๆ เข้าร่วมประชุมด้วย ทั้งนี้
ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าประเทศนั้น ๆ จะต้องให้สิทธิเช่นเดียวกันนี้แก่สหรัฐด้วย ในกรณี
ที่สภาพเป็นพิษของอากาศมีแหล่งกำเนิดจากประเทศนั้น

1.3.7.1.4 การทำรายงาน ก่อนการประชุม
รัฐมนตรีอาจขอร้องให้ผู้เข้าร่วมการประชุมจัดทำรายงานเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
กับการประชุมเพื่อที่จะใช้ในการแก้ไขปัญหาต่อไป

1.3.7.1.5 การดำเนินการภายหลังการประชุม
หลังจากที่ประชุมได้พิจารณาเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดสภาวะอากาศเป็นพิษที่จะต้อง
กำจัด มาตรการสำหรับแก้ไขข้อบกพร่องหรือความล่าช้าในการแก้ไข ถ้ารัฐมนตรีว่า
การกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขเห็นว่าปัญหาเหล่านั้นยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเพียงพอ
และสุขภาพอนามัยของประชาชนตกอยู่ในสภาวะอันตรายก็อาจแนะนำให้มีการแก้ไข
และถ้าหากยังไม่มีการแก้ไขภายในกำหนด (อย่างน้อย 6 เดือน) รัฐมนตรีก็จะเรียก
ประชุมคณะกรรมการการไต่สวนซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของรัฐที่เกี่ยวข้องและผู้แทนของ
สหรัฐจะประชุมสืบสวนเรื่องราวและค้นหาสาเหตุตลอดจนวิธีกำจัดให้บุคคลที่เกี่ยวข้อง
รวมทั้งผู้ที่ก่อให้เกิดสภาวะอากาศเสียมีโอกาสแถลงข้อเท็จจริงด้วย ถ้าคณะกรรมการ
พบว่ามีส่วนที่ทำให้อากาศเสีย เกิดขึ้นจริงก็จะต้องเสนอแนะวิธีการแก้ไขที่เหมาะสม
แก่รัฐมนตรีและรัฐมนตรีจะส่งข้อสันนิษฐานพร้อมกับคำแนะนำของคณะกรรมการไปยังบุคคล
ต่าง ๆ หน่วยงานของรัฐ หรือเอกชนที่เป็นต้นเหตุก่อให้เกิดอากาศเสีย รวมทั้งกำหนด
ระยะเวลาที่จะให้กำจัดสาเหตุนั้นด้วย ทั้งนี้โดยมีหน่วยงานควบคุมตามที่กำหนดด้วย ถ้า
หากว่าบุคคลที่ได้รับคำสั่งยังไม่ดำเนินการแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนดเจ้าหน้าที่แห่ง

มลรัฐท้องถิ่นจะดำเนินการฟ้องร้องต่อศาลมลรัฐ เพื่อให้กำจัดสาเหตุและเรียกค่าเสียหายได้ แต่ถ้าหากว่าเป็นเรื่องระหว่างมลรัฐ รัฐมนตรีอาจขอให้เจ้าพนักงาน (Attorney General) ดำเนินคดีในนามของสหรัฐได้ แต่อย่างไรก็ตามถ้าเป็นกรณีภายในมลรัฐ หากผู้ว่าการแห่งมลรัฐนั้นร้องขอความช่วยเหลือรัฐมนตรีอาจให้ดำเนินการขึ้นสหรัฐได้

ในการพิจารณาคดีจะต้องอ้างอิงการพิจารณาและคำแนะนำของคณะกรรมการการไต่สวนพร้อมหลักฐานอื่น ๆ ประกอบด้วย ศาลจะตั้งคดีขึ้นและออกคำสั่งในฐานะที่เป็นเรื่องสาธารณะประโยชน์โดยเป็นกรรมที่สุดและต้องสอดคล้องกับมาตรฐานความสามารถทางวิทยาศาสตร์และปัจจัยทางเศรษฐกิจด้วย

การประชุมครั้งแรกตามพระราชบัญญัติ The Clean Air Act มีขึ้นเมื่อวันที่ 10-11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1965 โดยคำร้องขอของผู้ว่าการรัฐ Delaware และการดำเนินการขึ้น กรรมการไต่สวนมีขึ้นเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1967 และได้มีการฟ้องร้องต่อศาลของ Federal District Court ในรัฐ Baltimore ในวันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 1968 ขึ้นเป็นการดำเนินคดีครั้งแรกตามกฎหมายนี้

1.3.7.2 การกำหนดมาตรฐานคุณภาพของอากาศตามภาคต่าง ๆ เพื่อที่จะดำเนินการตามกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขจะต้องกำหนดเขตสำหรับการควบคุมและกำหนดมาตรฐานคุณภาพของอากาศภายในเขตนั้น ๆ พร้อมทั้งเสนอแนะวิธีการควบคุมและภายใน 90 วัน หลังจากที่ได้รับมาตรฐานและวิธีการควบคุมอากาศเสียผู้ว่าการแห่งมลรัฐจะต้องออกประกาศว่าภายในเวลา 180 วัน มลรัฐนั้นจะใช้มาตรฐานที่กำหนดภายในเขตการควบคุมและจะได้วางแผนดำเนินการและบังคับใช้มาตรฐานนั้นต่อไป

ถ้ามาตรฐานและแผนงานที่กำหนดไว้ในมลรัฐต่าง ๆ ตรงตามกฎหมายและมีอำนาจใช้บังคับเพียงพอ รัฐมนตรีก็อาจกำหนดให้มาตรฐานและวิธีการใช้บังคับของมลรัฐนั้นใช้ได้สำหรับมาตรฐานและวิธีการของสหรัฐด้วย แต่ถ้าหากว่ารัฐมนตรีเห็นว่ามาตรฐานและวิธีการใช้บังคับไม่เป็นไปตามกฎหมายรัฐมนตรีอาจเรียกประชุมปรึกษาผู้แทน

จากหน่วยงานของสหรัฐ มลรัฐ เทศบาลและบุคคลอื่นซึ่งเกี่ยวข้องเพื่อกำหนดมาตรฐาน
เสียใหม่ก็ได้

1.3.8 การควบคุมสภาพเป็นพิษของอากาศที่เกิดจากรถยนต์²⁵

ในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ The Clean Air Act ในปี ค.ศ. 1965 ได้
กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและสาธารณสุขออกข้อบังคับหรือมาตรฐานในการ
ปล่อยสารอันตรายของรถยนต์ใหม่ หรือเครื่องยนต์ใหม่ ซึ่งก่อให้เกิดสภาพอากาศ
เป็นพิษอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชน และหลังจากที่ได้ประกาศใช้
มาตรฐานดังกล่าวแล้ว หากผู้ใดฝ่าฝืนจะมีโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันเหรียญสำหรับแต่ละ
ยานยนต์ หรือเครื่องยนต์ มาตรฐานที่ใช้สำหรับรถยนต์ใหม่จะต้องมีการปรับปรุงโดย
พิจารณาจากความเหมาะสมทางเทคโนโลยีและทางเศรษฐกิจและจะต้องมีการแก้ไขเพิ่ม
เติมเป็นระยะ ๆ โดยจะมีการทดสอบและออกใบรับรองให้ ซึ่งใช้ได้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งปี
แก่รถยนต์ใหม่หรือเครื่องยนต์ใหม่ซึ่งถูกต้องตามข้อกำหนด บริษัทผู้ผลิตรถยนต์หรือเครื่อง
ยนต์จะต้องทำบันทึกรายงานเพื่อให้รัฐมนตรีตรวจสอบเพื่อประกอบการพิจารณาว่าบริษัทนั้น
ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับหรือไม่

การควบคุมสำหรับรถยนต์ใหม่หรือเครื่องยนต์ใหม่จะต้องทำในระดับสหรัฐ
มลรัฐท้องถิ่นไม่มีอำนาจออกกฎข้อบังคับขึ้นเอง เว้นแต่รัฐ California ซึ่งได้รับการ
ยกเว้น เพราะมีมาตรฐานเข้มงวดกว่ามาตรฐานของสหรัฐ อย่างไรก็ตามกฎหมายฉบับ
นี้ไม่ใช่บังคับแก่รถยนต์เก่าหรือเครื่องยนต์เก่า

พระราชบัญญัติ The Clean Air Act เป็นกฎหมายของสหรัฐที่ใช้สำหรับ
ควบคุมกำหนดมาตรฐาน และแก้ไขปัญหาระหว่างรัฐซึ่งเป็นการประสานงาน
แก้ไขปัญหาระหว่างรัฐซึ่งเป็นข้อวางของกฎหมายภายในรัฐและนับได้ว่าเป็นกฎหมายที่ใ้
การช่วยเหลือสนับสนุนกฎหมายภายในของแต่ละมลรัฐด้วย ส่วนรายละเอียดในการควบคุม

²⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 576-577.

อากาศเสียและมลพิษที่ปล่อยออกมาได้มีกฎหมายภายในของแต่ละรัฐควบคุม ไว้ใน
ขั้นแรกอยู่แล้ว

2. อังกฤษ

กฎหมายสำหรับที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องอากาศ เป็นพิชที่ ให้อยู่ในอังกฤษแยกพิจารณา
หลักการ ได้ดังนี้²⁶

2.1 พระราชบัญญัติ The Clean Air Act 1956 กำหนดให้เจ้าหน้าที่
ส่วนท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจทำการควบคุมเกี่ยวกับการปล่อยควัน เขม่า ฝุ่น จากเตาเผาของ
บ้านเรือนและอุตสาหกรรมบางชนิดโดยกำหนดว่า การปล่อยควันดำ (Ringelmann No.2)
เป็นระยะเวลาานกว่าที่กำหนดไว้ ตามข้อบังคับ เป็นความผิดตามกฎหมาย เตาทลอม
นอกจากที่ใช้ในบ้านจะติดตั้งไค้ท่อเมื่อทำงานไค้ท่อเนื่องโดยไม่ปล่อยควันเมื่อเผาเชื้อ-
เพลิงที่ต้องใช้ตามที่กำหนดไว้และการติดตั้งเตาชนิดนี้จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่
ท้องถิ่นด้วย กฎหมายดังกล่าวนี้ใช้เกี่ยวกับรถไฟ และเรือเดินทะเลซึ่งอยู่ในท่าเรือด้วย

2.2 พระราชบัญญัติ The Alkali etc. Works Regulation Act 1960
กำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจการชั้นสูงซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรี เป็นผู้มื่ออำนาจควบคุม
โดยควบคุมการปล่อยแก๊สพิษ ควัน เขม่า ฝุ่นละออง ซึ่งเกิดจากอุตสาหกรรมบางชนิดซึ่ง
มีความยากลำบากทางเทคนิคในการป้องกันและควบคุมและจะต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญทางเคมี
และวิศวกรเคมี ควบคุม กฎหมายฉบับแรกออกเมื่อ ค.ศ. 1863 และได้มีกฎหมายต่าง ๆ
ออกมาในภายหลัง ขยายขอบเขตไปอีกอย่างกว้างขวาง และได้มีการออกคำสั่งเพิ่มเติม
จนถึง ฉบับที่ 8 เมื่อ ปี ค.ศ. 1966 ซึ่งกำหนดให้มีการควบคุมการประกอบการชนิด
พิเศษต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น อุตสาหกรรมเคมี เภสัช เหล็ก การผลิตไฟฟ้า แกส
การกลั่นน้ำมัน ฯลฯ

²⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 589-590.

2.3 พระราชบัญญัติ The Control of Pollution Act 1974

พระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ได้กำหนดเรื่องการป้องกันบรรยากาศเป็นพิษไว้ ในส่วนที่ 4 ตั้งแต่มาตรา 75 ถึง มาตรา 84 โดยกำหนดหลักเกณฑ์ดังนี้

2.3.1 กฎข้อบังคับเกี่ยวกับน้ำมันเชื้อเพลิง²⁷

2.3.1.1 เพื่อวัตถุประสงค์ในการจำกัดและลดสภาพอากาศเป็นพิษ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อมมีอำนาจตามกฎหมายที่จะออกข้อบังคับดังต่อไปนี้

2.3.1.1.1 ข้อบังคับเกี่ยวกับส่วนประกอบและส่วนผสมของน้ำมันทุกชนิดที่ใช้กับยานยนต์และ

2.3.1.1.2 ภายในเขตท้องที่ที่ข้อบังคับดังกล่าวมีผลบังคับใช้ รัฐมนตรีมีอำนาจวางมาตรการเกี่ยวกับการป้องกัน การจำกัด การผลิต การบำรุงรักษา การจำหน่าย การนำเข้าหรือการใช้เชื้อเพลิงชนิดใด ๆ ซึ่งไม่สามารถจะทำตามข้อบังคับด้วยประการใด ๆ ด้วย

2.3.1.2 ก่อนที่จะออกกฎข้อบังคับใด ๆ ให้เป็นหน้าที่ของรัฐมนตรีที่จะต้องเชิญตัวแทนของผู้ผลิต หรือผู้ใช้รถยนต์มาเพื่อให้ทราบการป้องกันเกี่ยวกับปัญหาสภาวะอากาศเป็นพิษตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร

2.3.1.3 การกำหนดข้อบังคับดังกล่าวนี้จะต้องระบุนาม รายละเอียด ลักษณะ และผลการทดสอบไว้ด้วย และรัฐมนตรีอาจอนุมัติให้ท้องที่ใดได้รับการยกเว้นจากการใช้บังคับตามกฎหมายข้อบังคับดังกล่าวก็ได้

2.3.1.4 ภายในเขตพื้นที่ที่กฎข้อบังคับดังกล่าวมีผลบังคับใช้ บุคคลผู้ทำการจัดส่งน้ำมันเชื้อเพลิงจะต้องจัดทำข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับส่วนประกอบและส่วนผสมของน้ำมันเชื้อเพลิงให้แก่บุคคลผู้รับน้ำมันรับทราบด้วย

2.3.1.5 เจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่ในการตรวจน้ำหนักและชั่งตวงวัด เป็นผู้ที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎข้อบังคับดังกล่าวในเขตรับผิดชอบของตน

²⁷The Control of Pollution Act 1974, Section 75, p.1119-11120.

2.3.1.6 ให้นำบทบัญญัติในพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการค้า "The Trade Descriptions Act 1968" มาตรา 1 มาใช้บังคับด้วย เช่น อำนาจในการทดสอบ การซื้อขาย อำนาจที่จะค้นหาหลักฐาน ตรวจสอบยึดสินค้าและเอกสารต่าง ๆ การใช้อำนาจต่อผู้ที่ชักชวนคำสั่งเจ้าหน้าที่และการส่งหนังสือ (Notice) เพื่อจะทำการทดสอบเป็นต้น

2.3.1.7 ให้ใช้กฎข้อบังคับดังกล่าวนี้ในสกอตแลนด์และไอร์แลนด์เหนือด้วย

2.3.2 กฎข้อบังคับเกี่ยวกับกำมะถันซึ่งผสมในน้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับใช้กับเครื่องยนต์หรือเตาหลอมโลหะ²⁸

2.3.1.1 เพื่อจุดประสงค์ในการจำกัดและลดสภาวะอากาศเป็นพิษ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อมมีอำนาจออกข้อบังคับเกี่ยวกับจำนวนส่วนผสมของกำมะถันในน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งใช้กับเครื่องยนต์และเตาหลอมโลหะ

2.3.2.2 ก่อนที่จะออกกฎข้อบังคับเกี่ยวกับจำนวนกำมะถันซึ่งผสมในน้ำมันเชื้อเพลิงดังกล่าวข้างต้น รัฐมนตรีจะต้องเชิญตัวแทนของผู้ผลิตน้ำมันและผู้ใช้น้ำมันเชื้อเพลิงต่าง ๆ เข้าพบเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับสภาวะอากาศเป็นพิษซึ่งเห็นว่าจะเหมาะสม

2.3.2.3 การออกกฎข้อบังคับดังกล่าวนี้จะต้อง

2.3.2.3.1 กำหนดชนิดของน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดของเครื่องยนต์และเตาหลอมโลหะ

2.3.2.3.2 กำหนดมาตรฐานของน้ำมันเชื้อเพลิง ลักษณะเฉพาะ ส่วนประกอบและการทดสอบ

2.3.2.3.3 รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศว่าห้องที่ใดได้รับการยกเว้นจากการใช้กฎข้อบังคับดังกล่าวนี้ก็ได้

²⁸ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 76, หน้า 1120.

2.3.2.4 เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่จะมีอำนาจบังคับใช้กฎข้อบังคับดังกล่าวภายในเขตท้องที่ของตน เว้นแต่ในส่วนที่เกี่ยวกับเตาหลอมโลหะ ซึ่งพระราชบัญญัติ "The Alkali Act" ได้กำหนดไว้ให้เป็นหน้าที่ของผู้ตรวจสอบ ซึ่งตั้งขึ้นโดยเฉพาะ และบทบัญญัติในส่วนนี้ไม่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในสกอตแลนด์ที่จะต้องขอหาแกมุดาฟัน

2.3.2.5 น้ำมันเชื้อเพลิง (Oil Fuel) ตามบทบัญญัติดังกล่าวนี้ หมายถึง ผลิตภัณฑ์น้ำมันเหลว ๆ ชนิดใดก็ตามที่ผ่านกรรมวิธีการกลั่นจากโรงกลั่นมาแล้ว

2.3.3 บทลงโทษที่ไม่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ²⁹

2.3.3.1 บุคคลใดฝ่าฝืนหรือบกพร่องที่จะปฏิบัติตามกฎข้อบังคับเกี่ยวกับน้ำมันเชื้อเพลิงหรือจำนวนกำมะถันซึ่งผสมอยู่ในน้ำมันเชื้อเพลิง มีความผิดและต้องรับผิดต่อคำตัดสินของลูกขุนในเรื่องค่าปรับและค่าค่ากล่าวหาโดยรวบรัดเพื่อให้เสียค่าปรับไม่เกิน 400 ปอนด์ เว้นแต่ในบางกรณีกฎข้อบังคับอาจจะเว้นความรับผิดสำหรับคำตัดสินของลูกขุนหรือบางกรณีอาจลดจำนวนค่าปรับสูงสุดสำหรับการกล่าวหาโดยรวบรัดก็ได้

2.3.3.2 หากมีบทบัญญัติกฎหมายอื่นที่ขัดแย้งกับกฎข้อบังคับดังกล่าวนี้ให้ใช้กฎข้อบังคับดังกล่าวนี้แก่บุคคลและน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งใช้ในราชการของอังกฤษ

2.3.4 การเผาเครื่องหุ้มห่อสายไฟ³⁰ (Cable burning)

บุคคลซึ่งเผาเครื่องหุ้มห่อสายไฟโดยต้องการโลหะมีความผิดตามกฎหมายจะต้องถูกลงโทษโดยเสียค่าปรับไม่เกิน 400 ปอนด์ เว้นแต่สถานที่ใดที่ใดกระทำการเช่นนั้นจะโทษเฉพาะเขียนไว้ตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติ "The Alkali Act "

²⁹ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 77, หน้า 1121.

³⁰ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 78, หน้า 1121.

2.3.5 การค้นคว้าและการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับบรรยากาศเป็นพิษ³¹

2.3.5.1 เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอาจให้การสนับสนุนช่วยเหลือเงินทุนในการสืบสวนค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาสภาวะอากาศเป็นพิษและจัดการพิมพ์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว

2.3.5.2 เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจที่จะออกหมายเรียกหรือเข้าไปตรวจในสถานที่ต่าง ๆ เพื่อตรวจหาข้อมูลเกี่ยวกับอากาศเสียได้ และจะต้องแสดงหมายแก่ผู้ครอบครองอาคารด้วย การตรวจบันทึกข้อมูลจะต้องกระทำตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ หากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นกระทำโดยละเมิดท่อนหน้าที่อาจถูกดำเนินคดีได้

2.3.5.3 ในการตรวจ บันทึก หาข้อมูลต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะต้องปรึกษากับบุคคลซึ่งดำเนินการค้าหรือตัวแทนของบุคคลเช่นว่านั้นภายในเขตรับผิดชอบของคนเป็นระยะ ๆ ไป เพื่อที่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะได้อำนาจกำหนดวิธีการใช้อำนาจและขอบเขตลักษณะ ข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งรวบรวมได้จะต้องเปิดเผยต่อมหาชน เว้นแต่จะเป็นความลับทางการค้า

2.3.5.4 เจ้าหน้าที่จะต้องจัดให้มีการประชุมปรึกษาตามที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าปีละ 2 ครั้ง

2.3.6 หมายสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับอากาศเป็นพิษ³²

2.3.6.1 เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอาจออกหมายสั่งให้ผู้ประกอบการของเคหะสถานจัดเตรียมรายงานหรือข้อมูลซึ่งได้แจกแจงไว้ในหมายในเรื่องเกี่ยวกับการปล่อยของเสียหรือสิ่งอื่น ๆ ไปในอากาศ บุคคลผู้ที่ได้รับหมายดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามภายในระยะเวลา 6 อาทิตย์ นับแต่วันที่ได้รับหมายนั้น ๆ หรือตามระยะเวลาที่ระบุไว้ในหมาย

³¹ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 79, หน้า 1122.

³² เรื่องเดียวกัน, มาตรา 80, หน้า 1123.

อำนาจการออกหมายดังกล่าวนี้ไม่ใช่บังคับกับ เคหสถานอันเป็นที่อยู่อาศัยหรือ
งานที่อยู่ภายในกฎข้อบังคับของ " The Alkali Act"

2.3.6.2 บุคคลซึ่งฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ใน
หมายหรือชี้แจงข้อมูลให้ผิดพลาดไปไม่ว่าจะเป็นเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้าย
แรงก็ตามมีความผิดมีโทษปรับไม่เกิน 400 ปอนด์ และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นยังมีอำนาจ
ที่จะเข้าไปตรวจกิจการของผู้ฝ่าฝืนได้อีก

2.3.7 การอุทธรณ์ต่อหมาย³³

2.3.7.1 บุคคลที่ได้รับหมายจากเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่มีผล
ประโยชน์ได้เสียซึ่งหมายนั้น เกี่ยวของอาจอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการ เปิดเผยหรือให้ขอมูล
ตามที่ระบุไว้ในหมายเช่นนั้น จะทำให้เกิดความเสียหาย เช่น เป็นความขัดขวางการค้า
หรือขัดกับผลประโยชน์ของส่วนรวม เพื่อที่จะไม่ปฏิบัติตามหมายนั้นก็ได้ หากรัฐมนตรี
อนุญาตในการอุทธรณ์ รัฐมนตรีอาจสั่งให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเพิกถอนหรือแก้ไขหมายหรือ
เปลี่ยนแปลงวิธีการเสียใหม่ก็ได้

2.3.7.2 รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการอุทธรณ์
เช่น กำหนดระยะเวลา สถานการณ์ซึ่งจะต้องปรากฏในคำอุทธรณ์ แต่อย่างไรก็ตาม
ก่อนที่จะออกกฎข้อบังคับดังกล่าว รัฐมนตรีจะต้องปรึกษากับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและบุคคลผู้มี
ผลประโยชน์หรือเกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องอากาศเป็นพิฆตามที่ได้เห็นสมควร เสียก่อน

2.3.8 กฎข้อบังคับเกี่ยวกับการคนควาและการพิมพ์³⁴

2.3.8.1 รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎข้อบังคับซึ่งบ่งถึงลักษณะ
วิธีการของการคนควาและการพิมพ์เพื่อให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นยึดเป็นหลักในการปฏิบัติตาม
กฎหมายนี้ และก่อนที่จะออกกฎข้อบังคับดังกล่าว รัฐมนตรีจะต้องปรึกษากับหัวหน้า
ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและตัวแทนของบุคคลซึ่งมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องตามที่เห็นสมควร

³³ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 81, หน้า 1124.

³⁴ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 82, หน้า 1125-1126.

2.3.8.3 เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทุกคนจะต้องจัดทำสมุดทะเบียนที่ประกอบด้วยข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งใครตรวจสอบหรือข้อมูลซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้พิจารณาเห็นสมควร เว้นแต่ข้อมูลนั้นในอาจเปิดเผยต่อสาธารณชน

2.3.8.4 เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะต้องกำหนดหลักการเกี่ยวกับข้อตกลงซึ่งให้เจ้าของหรือผู้ประกอบการของสิ่งก่อสร้างเป็นผู้จกบันทึกและตรวจสอบการปล่อยอากาศเสียแทนเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และต้องกำหนดชนิดของเครื่องมือสำหรับใช้ในการตรวจสอบจกบันทึก

2.3.8.5 กฎข้อบังคับอาจระบุถึงจำนวนก๊าซทั้งหมดซึ่งจะต้องคืนแก่เจ้าของไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีพิษหรือไม่ และจำนวนของสิ่งมีพิษในระดับต่าง ๆ

3. ญี่ปุ่น (JAPAN)

ญี่ปุ่นมีกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอากาศเสียเรียกว่า " Air Pollution Control Law " ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับที่ 97 ปี ค.ศ. 1968 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายฉบับที่ 18, 108 และ 134 ปี ค.ศ. 1970 ฉบับที่ 88 ปี ค.ศ. 1971, ฉบับที่ 84 ปี ค.ศ. 1972 และฉบับที่ 65 ปี ค.ศ. 1974 ซึ่งกำหนดหลักการไว้ดังนี้

3.1 วัตถุประสงค์ เพื่อสนับสนุนการสาธารณสุขและรักษาสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตในเรื่องที่เกี่ยวกับอากาศเป็นพิษ โดยการออกกฎข้อบังคับการแพร่ออกซึ่งเขม่าและควันของโรงงานอุตสาหกรรมหรือสิ่งก่อสร้างทางธุรกิจและกำหนดขีดคราสสูงสุดของไอเสียรถยนต์ที่จะพึงอนุญาต³⁵

3.2 คำจำกัดความ³⁶

³⁵ Environmental Laws And Regulations in Japan, " Air Pollution Control Law Article, Page 83.

³⁶ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 2, หน้า 83-84.

3.2.1 คำว่า "เขม่าและควัน" หมายถึงดังต่อไปนี้

3.2.1.1 ควันเพอร์ออกไซด์ซึ่งเกิดจากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิงและสิ่งที่ยกย้ายคลึงกัน

3.2.1.2 เขม่าและควันซึ่งเกิดจากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิงหรือสิ่งที่ยกย้ายคลึงกัน หรือเกิดจากการใช้ไฟฟ้าเป็นแหล่งก่อให้เกิดความร้อน

3.2.1.3 แคดเมียม (cadmium) คลอรีนไฮโดรเจน-ฟลูออไรด์, ตะกั่ว และสิ่งอื่น ๆ ซึ่งเกิดจากการเผาไหม้ดังกล่าวซึ่งทำให้เกิดหมอกไปหรือวิธีอื่นใดและสิ่งซึ่งคณะกรรมการได้ลงมติกำหนดว่าเป็นสิ่งซึ่งมีผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์หรือสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต

3.2.2 คำว่า "อุปกรณ์ที่แพร่เขม่าและควัน" หมายถึง อุปกรณ์ใด ๆ ซึ่งติดตั้งอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมหรือสิ่งก่อสร้างทางธุรกิจซึ่งก่อให้เกิดการแพร่เขม่าและควันอันอาจทำให้อากาศเป็นพิษ อุปกรณ์ดังกล่าวนี้จะถูกกำหนดให้ใช้โดยคำสั่งของคณะกรรมการ

3.2.3 คำว่า "อุปกรณ์กำจัดเขม่าและควัน" หมายถึงอุปกรณ์ใด ๆ ซึ่งกำจัดเขม่าและควันซึ่งเกิดจากอุปกรณ์ที่แพร่เขม่าและควันและส่วนที่ติดอยู่กับอุปกรณ์ดังกล่าว

3.2.4 คำว่า "วัตถุที่มีลักษณะเป็นผงละเอียด" หมายถึงสิ่งใด ๆ ซึ่งถูกปล่อยออกหรือระจิดกระจายออกเนื่องมาจากกรรมวิธีทางกลศาสตร์ ตัวอย่างเช่น การบด และการคัดเลือกรังสี หรือกองวัตถุ

3.2.5 คำว่า "อุปกรณ์ที่ปล่อยวัตถุที่เป็นผงละเอียด" หมายถึงอุปกรณ์ใด ๆ ซึ่งคำสั่งของคณะกรรมการกำหนดว่าเป็นอุปกรณ์ที่ปล่อยแพร่ ทำให้กระจายซึ่งวัตถุที่เป็นผงละเอียดซึ่งอาจก่อให้เกิดอากาศเป็นพิษ อันเกิดจากอุปกรณ์ซึ่งติดตั้งอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมหรือสิ่งก่อสร้างทางธุรกิจ

3.2.6 คำว่า "ไอเสียจากรถยนต์" หมายถึง คาร์บอนมอนนอกไซด์ ไฮโดรเจนคาร์บอน, ตะกั่วและสารอื่น ๆ ซึ่งเกิดจากการทำงานของเครื่องยนต์ ซึ่ง

คำสั่งของคณะรัฐมนตรีกำหนดจากรถยนต์ต่าง ๆ อันเป็นผลกระทบกระเทือนต่อสุขภาพของมนุษย์และสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต

3.3 กฎข้อบังคับในการแพร่เข้ามาและควัน³⁷

3.3.1 มาตรฐานของการแพร่ออก

3.3.1.1 มาตรฐานของการแพร่ออกซึ่งเข้ามาและควันซึ่งเกิดจากอุปกรณ์ที่แพร่เข้ามาและควัน จะกำหนดโดยคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรี

3.3.1.2 จำนวนซัลเฟอร์ออกไซด์ซึ่งเกิดจากอุปกรณ์ที่แพร่เข้ามาและควันและแพร่ออกไปในอากาศโดยทางระบายของอุปกรณ์นั้น อัตราสูงสุดของแต่ละห้องที่จะกำหนดโดยเทศบัญญัติ

3.3.1.3 จำนวนเขม่าและฝุ่นซึ่งเกิดจากอุปกรณ์แพร่เข้ามาและฝุ่น อัตราสูงสุดที่จะแพร่ออกไปในอากาศจะถูกกำหนดตามชนิดและขนาดของอุปกรณ์นั้น

3.3.1.4 อัตราสูงสุดของจำนวนสารพิษซึ่งปะปนอยู่ในสิ่งที่เกิดจากอุปกรณ์แพร่เข้ามาและควันจะถูกกำหนดตามชนิดของสารพิษและเครื่องอุปกรณ์นั้น

3.3.1.5 ในกรณีที่ประธานองค์การอนุรักษ์สภาพแวดล้อมพบว่าอากาศเป็นพิษมีสาเหตุมาจากเขม่าและควันซึ่งประกอบด้วยซัลเฟอร์ออกไซด์ เขม่าและฝุ่น สารพิษเฉพาะอย่างในจำนวนที่เกินกว่าอัตราสูงสุดที่กำหนดไว้ประธานองค์การอนุรักษ์สภาพแวดล้อมมีอำนาจกำหนดมาตรฐานการแพร่ออกเป็นพิเศษแทนมาตรฐานเดิมที่กำหนดไว้ได้

3.3.1.6 การกำหนดมาตรฐานการแพร่ออกหรือการยกเลิกมาตรฐาน ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับซัลเฟอร์ออกไซด์ นายกรัฐมนตรีจะต้องฟังความคิดเห็นของผู้ว่าราชการในส่วนที่เกี่ยวข้องก่อน

3.3.1.7 ในกรณีที่ผู้ว่าราชการเห็นว่า มาตรฐานการแพร่ออกที่ใช้บังคับอยู่ในท้องถิ่นนั้น ไม่เหมาะสมที่จะป้องกันสุขภาพหรือเหมาะสมแก่สภาพแวดล้อม

³⁷ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 3-17, หน้า 54-93.

ในการดำรงชีพในสภาวะที่เป็นธรรมชาติ ผู้ว่าราชการอาจออกเทศบัญญัติกำหนดมาตรฐานการแพร่ออกของสิ่งที่เป็นพิษที่เกิดจาก เหม่าและควันทนมาตรฐานที่กำหนดไว้เดิมได้ ทั้งนี้โดยจะต้องมีประกาศมาตรฐานใหม่ในเขตที่ใช้อยู่บังคับและจะต้องแจ้งให้ประชาชนองค์การอนุรักษ์ สภาพแวดล้อมทราบและประธานองค์การอนุรักษ์สภาพแวดล้อมอาจให้คำแนะนำ ผู้ว่าราชการในการกำหนดหรือแก้ไขมาตรฐานที่ใช้อยู่บังคับได้หากเห็นสมควร

3.3.1.8 ในท้องที่ใดซึ่งโรงงานสิ่งก่อสร้างทางธุรกิจใด รับการกำหนดโดยคณะกรรมการให้เป็นพื้นที่ซึ่งเป็นการยากที่จะปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ ผู้ว่าราชการอาจจะกำหนดโครงการควบคุมซึ่งเป็นการจำกัดคัดลอกจำนวน เหม่าและควันซึ่งเกิดจากเครื่องอุปกรณ์แพร่ เหม่าและควันได้

3.3.1.9 ในกรณีที่เป็นโรงงานพิเศษ ก็อาจใช้วิธีการควบคุมโดยทำเป็นโครงการ เช่นเดียวกับพื้นที่ที่ใดที่กำหนดให้เป็นพื้นที่ซึ่งยากที่จะปฏิบัติตามมาตรฐานได้

3.3.2 โครงการจำกัดจำนวน เหม่าและควัน

3.3.2.1 ให้มีการกำหนดเขตซึ่งจำนวน เหม่าและควันที่แพร่ไปในอากาศภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้วจะต้องไม่เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้

3.3.2.2 ให้ผู้ว่าราชการ เป็นผู้จัดโครงการจำกัดจำนวน เหม่าและควันโดยจะต้องปรึกษากับคณะกรรมการควบคุมสภาพแวดล้อมเป็นพิษและเจ้าหน้าที่ที่เทศบาลที่เกี่ยวข้อง

3.3.3 การรายงานเกี่ยวกับการก่อสร้าง เครื่องอุปกรณ์แพร่ เหม่าและควัน

3.3.3.1 บุคคลใดประสงค์จะก่อสร้าง เครื่องอุปกรณ์ที่แพร่ เหม่าและควันจะต้องรายงานข้อมูลดังต่อไปนี้ต่อผู้ว่าราชการตามคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรี

3.3.3.1.1 ชื่อหรือชื่อของบริษัทและสถานที่อยู่

3.3.3.1.2 ชื่อและสถานที่ของโรงงานหรือสิ่ง

ก่อสร้างทางธุรกิจ

- และควีนซึ่งประสงค์จะมี
- 3.3.3.1.3 ชนิดของเครื่องมือที่แพร่เข้ามา
- 3.3.3.1.4 โครงสร้างของเครื่องมือคังกลาว
- 3.3.3.1.5 วิธีการทำงานของเครื่องมือคังกลาว
- 3.3.3.1.6 วิธีการจำกัดเข้ามาและควีน
- 3.3.3.2 หากเป็นอุปกรณ์ที่แพร่เข้ามาและควีนพวกสารพิษ เช่น ซัลเฟอร์ออกไซด์ ในรายงานจะต้องระบุรายละเอียดถึงจำนวนและการแพร่ออกสู่บรรยากาศ
- 3.3.3.3 บุคคลที่ได้ติดตั้งเครื่องอุปกรณ์ซึ่งเป็นเครื่องอุปกรณ์ที่แพร่เข้ามาและควีนจะต้องรายงานต่อผู้ว่าภายในระยะเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับอนุญาต
- 3.3.3.4 บุคคลใดหากประสงค์จะเปลี่ยนแปลงรายการใด ๆ ตามที่ได้ระบุไว้แล้ว จะต้องรายงานการเปลี่ยนแปลงต่อผู้ว่าราชการ
- 3.3.4 คำสั่งให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขโครงการ
- 3.3.4.1 หากพบว่าจำนวนเข้ามาและควีนโดยประมาณหรือพิสัยนำหนักของเข้ามาและควีนซึ่งเกิดจากอุปกรณ์แพร่เข้ามาและควีนที่ปรากฏตามรายงานไม่ถูกต้องตามมาตรฐานการแพร่ออก ผู้ว่าราชการมีอำนาจออกคำสั่งให้แก้ไขโครงการวิธีการทำงานหรือวิธีการจำกัดเข้ามาและควีนหรือห้ามมิให้ติดตั้งเครื่องอุปกรณ์ที่แพร่เข้ามาและควีนนั้นเสีย
- 3.3.4.2 ในกรณีที่ผู้ว่าราชการพบว่าจำนวนรวมของเข้ามาทั้งหมดของโรงงานพิเศษ ไม่ถูกต้องตามมาตรฐานการควบคุมจำนวนการแพร่ออก ผู้ว่าราชการอาจสั่งให้ทำการปรับปรุงวิธีการจำกัดเข้ามาและควีน เปลี่ยนเชื้อเพลิงที่ใช้หรือดำเนินการอย่างอื่น ๆ ตามที่เห็นว่าจำเป็นภายในกำหนดเวลา 60 วัน
- 3.3.4.3 บุคคลซึ่งใดทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขโครงการหรือวิธีการจำกัดเข้ามาและควีนหรือหยุดใช้เครื่องอุปกรณ์แพร่เข้ามาและควีนจะต้องรายงานต่อผู้ว่าราชการภายในกำหนด 30 วัน

3.3.4.4 บุคคลซึ่งได้รับโอน หรือ เข้าเครื่องอุปกรณ์ที่ แพร่ เหม่าและควั่นต้องรับภาระหน้าที่ในการรายงานการจัดทำโครงการ ตลอดจนคำสั่ง ที่ให้ปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงควย

3.3.5 ข้อจำกัดการแพร่ เหม่าและควั่น

3.3.5.1 ห้ามมิให้บุคคลใดก่อให้เกิดการแพร่ออก เหม่าและควั่นซึ่งเกิดจากเครื่องอุปกรณ์แพร่ เหม่าและควั่น เกินกว่าจำนวนและฟิสิกส์น้ำหนักซึ่งกำหนด เป็นมาตรฐาน

3.3.5.2 หากมีกรณีเครื่องอุปกรณ์ใดของบุคคลถูกกำหนด ให้เป็นเครื่องอุปกรณ์แพร่ เหม่าและควั่นให้บุคคลนั้นปฏิบัติตามกำหนดมาตรฐานการแพร่ออก ซึ่งเหม่าและควั่นภายในเวลา 6 เดือน เว้นแต่จะมีกฎหมายบังคับไว้เป็นพิเศษ

3.3.5.3 ห้ามมิให้โรงงานพิเศษแพร่ เหม่าและควั่นจาก เครื่องอุปกรณ์แพร่ เหม่าและควั่น เกินกว่าจำนวนรวมของมาตรฐานการแพร่ออก

3.3.5.4 ในกรณีที่สิ่งก่อสร้างทางธุรกิจหรือโรงงานใดถูก กำหนดให้เป็นโรงงานพิเศษตามคำสั่งของคณะรัฐมนตรีหรือได้รับคำสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง โดยผู้ว่าราชการ มาตรฐานการแพร่ออกจะใช้บังคับหลังจากสิ้นสุดระยะเวลา 6 เดือน นับแต่วันมีคำสั่ง

3.3.6 ข้อกำหนดเกี่ยวกับการใช้เชื้อเพลิงตามกฎ

ในกรณีที่ผู้ว่าราชการ เห็นว่ามีภาวะอากาศเสียอย่างร้ายแรงหรือมีแนวโน้มว่า จะมีภาวะอากาศเสียเกิดขึ้น ในบริเวณที่คณะรัฐมนตรีกำหนดให้เป็นที่ตั้งของเครื่องมือ ที่แพร่ เหม่าและควั่นที่มีซัลเฟอร์ออกไซด์อยู่ควยและจำนวนเชื้อเพลิงเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล หากมีบุคคลใดใช้เชื้อเพลิงไม่ถูกต้องตามมาตรฐานเป็นเหตุให้ซัลเฟอร์ออกไซด์แพร่สู่บรรยากาศ ผู้ว่าราชการอาจกำหนดให้บุคคลนั้นปฏิบัติตามมาตรฐานของเชื้อเพลิงภายในเวลา ที่กำหนด มาตรฐานเชื้อเพลิงดังกล่าวผู้ว่าราชการของแต่ละท้องถิ่นอาจกำหนดขึ้นโดย เสนอต่อคณะรัฐมนตรีและให้เป็นไปตามพื้นฐานของมาตรฐานที่ประธานองค์การอนุรักษ

สภาพแวดล้อมกำหนดไว้ และในกรณีที่จะมีการกำหนด แก๊ส เปลี่ยนแปลงยกเลิกมาตรฐานที่กำหนดไว้ คณะรัฐมนตรีต้องฟังความเห็นของผู้ว่าราชการก่อน

3.3.7 การตรวจสอบคุณภาพเงินในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ

ในกรณีที่โรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานที่ประกอบธุรกิจหรือเครื่องอุปกรณ์ซึ่งก่อให้เกิดสารสังเคราะห์ สารละลาย สารเคมี ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีคำสั่งว่ามีผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งมีชีวิต เกิดอุบัติเหตุโดยฉุกเฉินและปล่อยสารดังกล่าวไปสู่บรรยากาศเป็นจำนวนมากจะต้องมีการตรวจสอบอย่างฉุกเฉินโดยฉับพลัน และผู้ว่าการมีอำนาจสั่งให้เจ้าของผู้ประกอบการจัดการเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการแพร่ออกได้

3.4 ข้อกำหนดเกี่ยวกับจำนวนสูงสุดของไอเสียซึ่งเกิดจากรถยนต์³⁸

3.4.1 อัตราสูงสุดที่จะพึงอนุญาต

3.4.1.1 อัตราสูงสุดของจำนวนไอเสียจากรถยนต์ที่จะพึงอนุญาตให้ปล่อยออกสู่อากาศได้จะถูกกำหนดโดยประธานองค์การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

3.4.1.2 ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม กำหนดอัตราสูงสุดของไอเสียจากรถยนต์ตามกฎหมายจราจรทางบกนั้นจะต้องคำนึงถึงอัตราที่กำหนดไว้ในวรรคก่อนด้วย

3.4.2 การวัดความหนาแน่นของไอเสียรถยนต์

3.4.2.1 เป็นหน้าที่ของผู้ว่าราชการที่จะต้องจัดให้มีการวัดจำนวนความหนาแน่นของไอเสียในบรรยากาศ ถนน หรือสถานที่ตามที่เห็นสมควร

3.4.2.2 ในกรณีที่ผู้ว่าราชการพบว่ามิภาวะเป็นพิษเกินกว่าอัตราที่กำหนด ผู้ว่าจะต้องร้องขอต่อคณะกรรมการรักษาความปลอดภัย เพื่อให้ดำเนินการตามกฎหมายจราจรทางบกต่อไป

³⁸เรื่องเดียวกัน, มาตรา 19-21, หน้า 95.

3.5 การชดใช้ความเสียหาย³⁹

3.5.1 ในกรณีที่ชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ถูกก่อให้เกิดความเสียหายจากการแพร่ออกของสิ่งที่เป็นอันตรายจากโรงงานหรือสิ่งก่อสร้างทางอุตสาหกรรมอื่น ๆ ผู้ประกอบการจะต้องรับผิดชอบชดใช้ความเสียหายจากการกระทำนั้น

3.5.2 ในกรณีที่มีการกำหนดให้สารใดเป็นอันตรายต่อสุขภาพขึ้นใหม่ให้นำความในวรรคแรกใช้บังคับด้วย

3.5.3 ความรับผิดชอบในการชดใช้ความเสียหายเป็นหน้าที่ของศาลที่จะเป็นผู้พิจารณากำหนดและหากมีสถานะอื่นแทรกซ้อน เช่น ภัยธรรมชาติ หรือการกระทำอื่นใด ศาลก็อาจนำมากำหนดขอบเขตของความรับผิดชอบได้

3.5.4 ผู้ที่ได้รับความเสียหายจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องความเสียหายภายในกำหนด 3 ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายหรือผู้แทนทราบความเสียหายและบุคคลที่ก่อให้เกิดความเสียหาย แต่อย่างไรก็ตามหากผู้เสียหายไม่เรียกร้องความเสียหายภายในกำหนด 20 ปีนับแต่ทราบความเสียหายให้ถือว่าขาดอายุความ

3.5.5 การชดใช้ความเสียหายดังกล่าวข้างต้นไม่รวมถึงกรณีที่ถูกจ้างหรือคนงานผู้ประกอบการนั้นเรียกร้องความเสียหายอันเกิดจากการทำงาน

3.6 การให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนของรัฐบาล⁴⁰

3.6.1 รัฐจะต้องให้ความช่วยเหลือที่จำเป็น เช่น การเงิน การแนะนำทางเทคนิคในการปรับปรุงหรือสร้างเครื่องมือกำจัดเขม่าและควัน

3.6.2 รัฐจะต้องพยายามสนับสนุนการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่อง อากาศเป็นพิษ เช่น เทคนิคในการกำจัดเขม่าและควัน สารพิษหรือไอเสียของรถยนต์ ผลของอากาศเสียต่อสุขภาพของมนุษย์หรือสวัสดิภาพของสิ่งมีชีวิต ตลอดจนแพร่หลายผลงานการค้นคว่านั้น ๆ

³⁹ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 25, หน้า 97-98.

⁴⁰ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 29-30, หน้า 99-100.

3.7 บาหลี⁴¹

3.7.1 บุคคลที่ฝ่าฝืนคำสั่งที่ให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขโครงการ ปรับปรุงวิธีการทำงาน วิธีการกำจัดเขม่าและควัน ปรับปรุงโครงสร้าง เปลี่ยนแปลงเชื้อเพลิง หรือคำสั่งให้หยุดกิจการจะต้องถูกจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 เยน

3.7.2 บุคคลใดที่ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดการแพร่เขม่าและควันและฝ่าฝืนคำสั่งให้จัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันอุบัติเหตุจะต้องถูกจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 100,000 เยน

3.7.3 บุคคลที่กระทำโดยประมาทตามที่กำหนดไว้ในวรรคแรก (3.7.1) จะต้องถูกจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 50,000 เยน

3.7.4 บุคคลที่ไม่รายงานเกี่ยวกับการก่อสร้างเครื่องอุปกรณ์ที่แพร่เขม่าและควันหรือ รายงานเท็จ หรือบุคคลที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผูวาระาชการเกี่ยวกับการใช้เชื้อเพลิง ให้ตรงกับมาตรฐานตามฤดูกาลจะต้องถูกจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 50,000 เยน

3.7.5 ในกรณีที่ผู้แทนของนิติบุคคลกระทำผิดตามกฎหมายข้อบังคับดังกล่าว นิติบุคคลนั้นจะต้องรวมรับผิดชอบด้วย

4. ออสเตรเลีย⁴² (Australia)

ออสเตรเลียไม่มีกฎหมายควบคุมอากาศเป็นพิษระดับชาติ คงปล่อยให้เป็นที่มาของแต่ละมลรัฐ เช่น รัฐ Victoria มีกฎหมายพระราชบัญญัติ The Clean Air Act 1957 ห้ามการปล่อยควันดำหรือควันจากปล่องไฟอุตสาหกรรม เว้นแต่ได้รับการยกเว้น และห้ามการติดตั้งเตาเผาใหม่ในโรงงานอุตสาหกรรม นอกเสียจากจะสามารถ

⁴¹ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 33-37, หน้า 100-101.

⁴² Arther C. Stern, "General Survey of National Legislation," Air Pollution, Second Edition, page 577.

เผาไหม้เชื้อเพลิงตามที่กำหนดไว้โดยไม่มีควัน นอกจากนี้การปล่อยของสกปรกอย่างอื่น (ตามที่กฎหมายกำหนดไว้) จากเตาของโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องมีอัตราค่าสูงสุดและเตาที่ก่อสร้างใหม่จะต้องมีอุปกรณ์ควบคุมกฎหมายได้กำหนดให้มีคณะกรรมการทำการศึกษาค้นคว้า เรื่องอากาศเป็นพิษ เพื่อเสนอแนะต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขด้วย ใน มลรัฐ New South Wales ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ The Clean Air Act 1961 ได้ให้คำจำกัดความว่า อากาศเป็นพิษ หมายถึง การปล่อยของทุกชนิดเข้าไป ในอากาศ เช่น ควัน ฝุ่นละออง ก๊าซ หมอก กลิ่น รังสี กฎหมายกำหนดให้ต้องมีการ ออกใบอนุญาตสำหรับโรงงานปูนซีเมนต์ เคมี เหล็ก และโรงงานที่ต้องใช้อุปกรณ์เผาไหม้ แบบพิเศษ โดยกำหนดให้มีอุปกรณ์ควบคุมอากาศเป็นพิษซึ่งมีคุณภาพสูง จะปล่อยของเสีย เกินขนาดมาตรฐานและอัตราที่กำหนดไว้ในกฎหมายไม่ได้ นอกจากนี้ได้รับการยกเว้นเป็นพิเศษ และกฎหมายยังกำหนดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อให้ขอแนะนำในการป้องกัน การกำจัดและควบคุม

ในมลรัฐ Queensland ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ The Clean Air Act 1963 ซึ่งมีสาระสำคัญเหมือนกับมลรัฐ New South Wales

5. เบลเยียม⁴³ (Belgium)

ประเทศเบลเยียมได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ The Law on the Struggle Against Atmospheric Pollution เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ. 1964 กฎหมาย ค้างกล่าวนี้ให้อำนาจการดำเนินการป้องกันและกำจัดอากาศเป็นพิษ โดยเฉพาะเพื่อขจัด สภาวะเป็นพิษอย่างพิเศษ กำหนดถึงวิธีการใช้และการติดตั้งอุปกรณ์เพื่อแก้ไขปัญหอากาศ เป็นพิษ ในมาตรา 2 ของกฎหมายค้างกล่าวนี้ได้ให้คำจำกัดความว่าอากาศเป็นพิษ หมายถึง การปล่อยก๊าซ ของเหลวหรือของแข็งซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ และ

⁴³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 578.

เกษตรกรรม สู้อากาศหรือทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินและที่ดิน การออกคำสั่งตามกฎหมายนี้ได้กระทำร่วมกันระหว่างกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงมหาดไทย กอสร้างและขนส่ง แต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงของตนรวมทั้งรับผิดชอบการดำเนินงานในเรื่องหาตัวอย่างและวิเคราะห์สารที่จะเป็นพิษ วิจัยสภาวะเป็นพิษที่จะมีต่อมนุษย์ เกษตรกรรม สัตว์ และพืชผล โดยร่วมมือกับกระทรวงเกษตร การปรับปรุงวิธีการควบคุมและให้การศึกษาแก่ประชาชนในปัญหาเรื่องอากาศเป็นพิษกำหนดวิธีการป้องกัน ควบคุม แก้ไข การวิเคราะห์ วิจัย โดยทำการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชน ส่วนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีอำนาจดำเนินการในการป้องกันหรือกำจัดอากาศเสียที่เกิดจากแหล่งที่เป็นของทหาร

กฎหมายดังกล่าวให้อำนาจเจ้าหน้าที่มีสิทธิเข้าไปในโรงงานและที่อยู่อาศัย เพื่อเก็บตัวอย่างมาวิเคราะห์ เกษตรสถานที่อยู่อาศัยอาจถูกตรวจสอบได้หากมีเหตุผลสมควรและโดยมีหมาย เจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ระงับการใช้อุปกรณ์การติดตั้ง ซึ่งไม่เป็นไปตามแบบและคุณสมบัติตามคำสั่ง บุคคลที่ทำงานเกี่ยวกับการติดตั้งอุปกรณ์ซึ่งอาจก่อให้เกิดสภาวะอากาศเป็นพิษจะต้องมีบัตรอนุญาต การฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าวนี้มีโทษทางอาญา

6. บัลแกเรีย⁴⁴ (Bulgaria)

บัลแกเรียได้ประกาศพระราชกฤษฎีกา (decree) ฉบับลงวันที่ 24 ตุลาคม 1963 กำหนดวิธีการเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันสภาวะอากาศเสีย ไซม์บังคับแก่การอุตสาหกรรมและโรงจักรพลังไฟฟ้าโดยจำกัดความหมายของคำว่า "อากาศเป็นพิษ" ไว้ว่า หมายถึง "การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในส่วนประกอบของอากาศ ซึ่งทำให้เกิด-

⁴⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 579.

อันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์และสัตว์ และการเจริญเติบโตของพืชผล" โดยกำหนด
หน้าที่ให้กระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิภาพสังคม รับผิดชอบการบริหารควบคุมเรื่อง
อากาศเป็นพิษและให้มีอำนาจออกกฎข้อบังคับเพื่อการนี้ได้

หน่วยงาน บริษัท องค์กรต่าง ๆ ที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการอุตสาหกรรม
และโรงจักรพลังไฟฟ้าจะต้องใช้เทคนิคในการผลิตและจะปล่อยของเสียในอากาศได้ไม่
เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ แผนการก่อสร้างและการดำเนินการต่าง ๆ ของโรงงานอุต-
สาหกรรมจะต้องมีอุปกรณ์ในการป้องกันเรื่องอากาศเป็นพิษ มิฉะนั้นจะได้รับอนุญาตให้คำ
เนิงาน เว้นไว้แต่ว่าแผนงานชนิดดังกล่าวนั้นยังไม่มีวิธีการควบคุม และในกรณีเช่นนี้
ผู้ประกอบการมีหน้าที่ตามความจำเป็นที่จะต้องกระทำการใดเพื่อป้องกันสุขภาพของ
มนุษย์และสัตว์ และเพื่อรักษาความสะอาดของบ้านเมือง บุคคลใดที่กระทำการฝ่าฝืน
ข้อกำหนดดังกล่าว อาจได้รับโทษทางอาญา

7. แคนาดา⁴⁵ (Canada)

ในประเทศแคนาดาการควบคุมอากาศเป็นพิษเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของ
แต่ละท้องถิ่น ไม่มีกฎหมายบังคับในตรัฐ ๆ เป็นพิเศษ นอกจากข้อบังคับควบคุมควันเรือ
ตามพระราชบัญญัติ The Canada Shipping Act

ในเมือง Ontario ได้ใช้พระราชบัญญัติ Air Pollution Control Act
ได้มอบอำนาจให้เทศบาลออกเทศบัญญัติกำหนดการปล่อยของสกปรกทุกชนิดทุกระดับ จาก
ทุกแหล่งและกำหนดโครงสร้างและอุปกรณ์ซึ่งอาจทำให้เกิดมีอากาศเสีย ตามที่รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงสาธารณสุขเห็นชอบ ต่อมาในปี ค.ศ. 1963 ได้แก้ไขเพิ่มเติมให้อำนาจ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขกำหนดเขตแหล่งอุตสาหกรรม และออกกฎควบคุม
การปล่อยของเสียจากแหล่งอุตสาหกรรม

⁴⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 579-581.

กฎข้อบังคับดังกล่าวได้กำหนดว่า แหล่งการอุตสาหกรรมหมายถึง การดำเนินการเกี่ยวกับการเคมี อุตสาหกรรม และหัตถกรรมซึ่งอาจเป็นต้นกำเนิดของอากาศเสีย แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงอุปกรณ์การเผาไหม้ซึ่งใช้เฉพาะเพื่อความร้อน การกำเนิดไฟฟ้าหรือไอน้ำ แผนและแบบการก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขก่อน

ในปี ค.ศ. 1967 ได้มีพระราชบัญญัติ The Ontario Air Pollution Control Act ออกมาใช้บังคับโดยปรับปรุงกฎหมายฉบับก่อน และกำหนดให้มีการควบคุมข้อบังคับเรื่องอากาศเป็นพิษของเมือง (provinces) กฎหมายได้ให้คำจำกัดความคำว่า "อากาศเสีย" หมายถึง "การปรากฏว่ามีสิ่งสกปรกในอากาศ (ของแข็งของเหลว ก๊าซ กลิ่น) ในบรรดาอากาศกลางแจ้งในบริเวณอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของบุคคลหรือทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน พืช หรือสัตว์หรืออาจเป็นอุปสรรคต่อการคมนาคมหรือธุรกิจ" เป็นหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขที่จะต้องออกใบรับรองอนุญาตให้แกสถานประกอบการอันอาจก่อให้เกิดอากาศเสียได้ และรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งห้ามการประกอบการหรือให้เปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินงานหรืออุปกรณ์การควบคุมในกรณีที่เป็นภัยอย่างร้ายแรง กฎหมายดังกล่าวได้ให้อำนาจการควบคุมอากาศเสียจากยานยนต์โดยกำหนดมาตรฐาน และกำหนดให้ยานยนต์มีอุปกรณ์ป้องกันอากาศเสียและยังกำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อพิจารณาคัดเลือกในกรณีที่มีบุคคลได้รับความเสียหายเพื่อชดเชยความเสียหาย

ในปี ค.ศ. 1968 ได้มีการเพิ่มเติมข้อบังคับสำหรับกำจัด กวีน เถ้า ละอองกำมะถันไดออกไซด์ และสิ่งสกปรกอย่างอื่น ๆ

ในเมือง Alberta ได้ออกกฎสำหรับควบคุมอากาศเสียในปี ค.ศ. 1961 เพื่อควบคุมฝุ่นละออง กลิ่น กวีน และสารที่เป็นพิษ การประกอบกิจการอุตสาหกรรมที่จะตั้งขึ้นใหม่ จะต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงสาธารณสุขก่อน

ในเมือง British Columbia ได้แก้ไขกฎหมายในปี ค.ศ. 1967 โดยเพิ่มอำนาจให้คณะกรรมการควบคุมสภาพเป็นพิษ (Pollution Control Board) ซึ่งแต่เดิมมีอำนาจควบคุมเฉพาะเรื่องน้ำให้มีอำนาจควบคุมในเรื่องอากาศและดินด้วย

ในเมือง Nova Scotia ได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเทศบาล (Municipal Act) มาตรา 189 เพื่อมอบอำนาจในการกำหนดและควบคุมการปล่อยควัน ก๊าซและก๊าซ เพื่อป้องกันการเป็นพิษของบรรยากาศ กำหนดมาตรฐานและมีอำนาจสั่งให้ติดตั้งอุปกรณ์ควบคุม ตรวจสอบและให้เจ้าของผู้ดำเนินการทำรายงานเสนออีกด้วย

8. เชกโกสโลวาเกีย⁴⁶ (Czechoslovakia)

ในปี ค.ศ. 1967 ได้มีพระราชบัญญัติ The Act on Measures To Prevent Air Pollution โดยกำหนดไว้ในภาคผนวกให้มีการกำจัดการปล่อยแก๊ส ก๊าซพิษ ไคออกไซด์และสารที่เป็นอันตรายต่าง ๆ การปล่อยอากาศเป็นพิษเกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้จะมีโทษปรับ ในกรณีที่อากาศเป็นพิษเกิดจากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิง โดยระบบขับเคลื่อนไอน้ำ การลงโทษจะกำหนดจากอัตราเป็นต้นของถ่านหินที่ใช้สำหรับที่เกิดจากการเผาขยะ, เหมืองถ่านหิน และเหมืองแร่ต่าง ๆ กำหนดค่าปรับโดยปริมาตรหรือเนื้อที่ที่เผาไหม้ ส่วนในกรณีอื่น ๆ อัตราค่าปรับจะเท่ากับค่าใช้จ่ายประจำปีสำหรับเครื่องอุปกรณ์ในการควบคุมอากาศเสีย หรือวิธีการอื่นที่จำเป็นในการกำจัด

อัตราค่าปรับแตกต่างกันตามการจำแนกเขตด้วย เช่น เขตอุตสาหกรรมที่อยู่อาศัย สถานพักผ่อน หรือสถานพักผ่อน อัตราการลงโทษจะเพิ่มขึ้นอีกถ้าแหล่งกำเนิดนั้นไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับของหน่วยงานตรวจสอบและควบคุมแห่งชาติ

⁴⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 589-592.

9. เดนมาร์ก⁴⁷ (Denmark)

ประเทศเดนมาร์กไม่มีกฎหมายทั่ว ๆ ไปในการป้องกันอากาศเป็นพิษ แต่เทศบาลแต่ละแห่งได้ออกเทศบัญญัติเกี่ยวกับการสาธารณสุข โดยได้รับรองจากกระทรวงมหาดไทย กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขท้องถิ่น สำหรับอุตสาหกรรมและการค้า เพื่อป้องกันการเสี่ยงอันตรายต่อสุขภาพและการรบกวนจากการปล่อยควัน ละอองหรือกลิ่นหรืออย่างอื่นที่คล้ายกันนี้ คณะกรรมการอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการ เหล่านั้นกำจัดสิ่งรบกวนดังกล่าว การก่อสร้าง ต่อเติมขยายโรงงาน จะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการก่อน

10. ฝรั่งเศส⁴⁸ (France)

ในปี ค.ศ. 1917 ฝรั่งเศสได้มีกฎหมายจำแนกโรงงานอุตสาหกรรมตามลักษณะอันอาจก่อให้เกิดสิ่งรบกวน ประเภทแรกคือ โรงงานซึ่งต้องตั้งอยู่นอกเขตเมือง จะได้รับอนุญาตให้ตั้งได้ภายหลังการสอบสวนและทดสอบแล้วเท่านั้น ประเภทที่สองคือ ประเภทที่ตั้งอยู่ในเขตเมืองได้ แต่ต้องได้รับการตรวจสอบและออกใบอนุญาตประเภทที่สามเพียงแต่แจ้งและปฏิบัติตามกฎข้อบังคับเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 1961 ได้มีกฎหมายแห่งชาติ (The National Law) ประกาศใช้เพื่อป้องกันอากาศเป็นพิษ และได้ออกพระราชบัญญัติกำหนดแหล่งที่อยู่อาศัยและแหล่งการอุตสาหกรรมโดยทั่วไป กฎหมายกำหนดให้อาคารโรงงานอุตสาหกรรม การค้า หัตถกรรมหรือเกษตรกรรมทุกชนิดรวมทั้งยวดยานต้องทำการสร้างดำเนินการหรือใช้ในลักษณะที่ป้องกันอากาศเสียและกลิ่น อันอาจก่อให้เกิดการรบกวนแก่สาธารณะและเป็นภัยต่อสุขภาพ

⁴⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 582.

⁴⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 582-584.

เมื่อโรงงาน ซึ่งไม่ได้มีรายชื่ออยู่ในการควบคุมได้กระทำการใดอันก่อให้เกิดอันตรายหรือไม่เหมาะสมต่อความปลอดภัยต่อสุขภาพอนามัยหรือความสะดวกสบายของสถานที่ใกล้เคียง ผู้ว่าราชการจังหวัด (Prefect) จะต้องปรึกษากับนายกเทศมนตรี และคณะกรรมการสาธารณสุขส่วนจังหวัด และมีอำนาจออกคำสั่งให้โรงงานดังกล่าวนั้นจัดการแก้ไข หากผู้ใดรับคำสั่งไม่ปฏิบัติตาม กระทรวงอุตสาหกรรมอาจร้องต่อศาลปกครอง ขอให้มีการสั่งปิดโรงงานชั่วคราวได้

ในปี ค.ศ. 1963 ได้มีพระราชบัญญัติ (Decree) เพื่อควบคุมอากาศเสียและกลิ่นซึ่งอันอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชน เป็นอันตรายต่อการเกษตรกรรมและเพื่อเป็นการอนุรักษ์อาคารสถานที่อันสำคัญ หรือเพื่อพิทักษ์ความงาม พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวนี้มีผลใช้บังคับทั่วประเทศ และได้มีการกำหนดเขตการควบคุมขึ้นเป็นพิเศษ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและประชากรมีอำนาจร่วมกันในการออกมาตรฐานสำหรับอุปกรณ์ที่ใช้ในการเผาไหม้เชื้อเพลิงและมาตรฐานนั้นมีผลบังคับใช้ภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปี พร้อมทั้งมีอำนาจสั่งห้ามการผลิต ขาย หรือส่งเข้าซึ่งอุปกรณ์ที่ไม่ถูกต้องตามมาตรฐาน และอุปกรณ์ที่จะขายจะต้องมีป้ายปิดแสดงการติดตั้ง การแก้ไข การทำงาน การบำรุงรักษาและเชื้อเพลิงที่ใช้ด้วย

เมื่อสถานที่ใดก่อให้เกิดอากาศเสียซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชน ผู้ว่าราชการจังหวัดจะออกคำสั่งให้ทำการแก้ไข หลังจากที่ได้นำดำเนินการในท้องถิ่นและขอคำแนะนำจากสภาสาธารณสุขจังหวัดแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจปฏิบัติการระงับอันตรายในกรณีรีบด่วน โดยให้ผู้ฝ่าฝืนเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายรวมทั้งมีอำนาจสั่งปิดโรงงานด้วย

ในบทที่ 2 ของพระราชบัญญัติดังกล่าวมีการกำหนดเขตที่ป้องกันอากาศเสียเป็นพิเศษ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้เสนอโดยคำนึงถึงจำนวนประชากรปริมาณและส่วนประกอบของฝุ่นละออง ก๊าซพิษ ทัศนวิสัย และสภาวะอากาศของท้องถิ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและประชากร กระทรวงมหาดไทย กระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงโยธาอาจมีคำสั่งร่วมกันเป็นพิเศษ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมใดภายในเขตนั้นจะต้องมีอุปกรณ์ควบคุมมลภาวะ หากโรงงานใดไม่สามารถปฏิบัติตาม รัฐมนตรีอาจสั่งให้หยุดกิจการได้

11. เยอรมัน⁴⁹ (Federal Republic of Germany)

ในปี ค.ศ. 1959 เยอรมันได้มีกฎหมาย The Industrial and Civil Codes ให้บังคับสหพันธ์โดยกำหนดให้การก่อสร้างโรงงานซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายหรือรบกวนทรัพย์สินของบุคคลที่อยู่ข้างเคียงหรือสาธารณชนทั่วไปจะต้องได้รับอนุญาตและในปี ค.ศ. 1964 ได้มีกฎหมายกำหนดวิธีการควบคุมและการกำจัดมลพิษของโรงงานซึ่งเจ้าหน้าที่ทะเบียนจะใช้เป็นคู่มือในการออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการได้

ในปี ค.ศ. 1965 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศกำหนดเขตการควบคุมอากาศเป็นพิเศษโดยไม่ต้องคำนึงถึงเส้นเขตรัฐ หลังจากทำการควบคุมและถ้าจำเป็นจะต้องมีวิธีการแก้ไข รัฐมนตรีจะให้ขอเสนอแนะเพื่อการแก้ไขและการป้องกันแก่เจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐ รัฐแต่ละรัฐต้องทำรายงานประจำปีเสนอต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับการวิเคราะห์และขอแนะนำ

กฎหมายของสหพันธ์รัฐเยอรมันยังรวมอยู่ใน Confederate States of Baden Wurttemberg, Bayern (Bavaria), Neidersachsen และ Rheinland Pfals (Lower Saxony) ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับเรื่องอากาศเป็นพิเศษและใช้กับ

⁴⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 584.

โรงงานอุตสาหกรรมมีการกำหนดมาตรฐานการปล่อยของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม

12. ไอร์แลนด์⁵⁰ (Ireland)

พระราชบัญญัติ The Local Government (Sanitar Services) Act ปี 1962 มาตรา 10 ได้กำหนดวิธีการควบคุมอากาศเป็นพิษจากทุกแห่งกำเนิดรวมทั้งควัน ฝุ่น ผง ก๊าซ โดยการทดสอบการวิจัยอากาศเสีย เพื่อควบคุมการสร้างการดำเนินการคำสั่งที่ทำให้การเป็นพิษในอัตราสูง

และยังได้มีพระราชบัญญัติ Alkali etc Works Regulation Act 1906 ใช้นับกับเกี่ยวกับโรงงานผลิตซีเมนต์และงานที่มีกลิ่นอึกค้าย

13. อิตาลี⁵¹ (Italy)

รัฐสภาของอิตาลีได้ประกาศใช้กฎหมายเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 1966 กำหนดการควบคุมอากาศเป็นพิษทั่ว ๆ ไปกฎหมายควบคุมถึงเรื่องเผาไหม้เชื้อเพลิงของโรงงานอุตสาหกรรมและที่อยู่อาศัย ยานยนต์ และสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดควัน ฝุ่น ก๊าซหรือกลิ่น ไม่ว่าจะชนิดใด ๆ ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงสภาวะปกติของบรรยากาศและเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน มีการตั้งคณะกรรมการ (National Air Pollution Commission) ขึ้นในกระทรวงสาธารณสุขประกอด้วยผู้แทนจากกระทรวงมหาดไทย กระทรวงโยธา กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงคมนาคม สถาบันวิจัยทางวิทยาศาสตร์ คณะกรรมการดังกล่าวมีหน้าที่วิเคราะห์วิจัยทุกเรื่อง ของอากาศเป็นพิษและในแต่ละจังหวัดจะจัดตั้งคณะกรรมการแต่ละจังหวัดขึ้นโดยให้มีหน้าที่เดียวกันนี้

⁵⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 585.

⁵¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 585-586.

กฎหมายกำหนดข้อบังคับทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับขนาดของโรงงานชนิดของเชื้อเพลิง
ที่ไซบองโทษผู้ดำเนิน สำหรับเรื่องยานยนต์ กระทรวงคมนาคมมีหน้าที่ควบคุมโดยเฉพาะ
โดยกำหนดให้มีการออกพระราชกฤษฎีกา (Decree) ภายในระยะเวลา 6 เดือนขึ้น
ใช้ใน commune ต่าง ๆ และให้ Commune ออกกฎข้อบังคับของท้องถิ่นขึ้นใช้
โดยกำหนดให้มีการสำรวจทะเบียน เครื่องเผาไหม้เชื้อเพลิงตามที่ควบคุมโดยกฎหมาย

กฎหมายเรื่องการควบคุมอากาศเสียของอิตาลีแบ่งเขตการควบคุมออกเป็นเขต
ต่าง ๆ เช่น เขต ประกอบด้วย Commune ในอิตาลีเหนือและกลางซึ่งมีประชากร
ระหว่าง 70,000 ถึง 300,000 คน หรืออาจมีประชากรต่ำกว่านี้ แต่มีปัญหาเรื่อง
อากาศเป็นพิษและ Commune ในเขตอิตาลีภาคใต้ และเกาะต่าง ๆ ซึ่งมีประชากร
ตั้งแต่ 300,000 ถึง 1,000,000 คน เขต ประกอบด้วย Commune ในอิตาลี
ภาคเหนือและภาคกลางซึ่งมีประชากรเกินกว่า 300,000 คน และเขต ในอิตาลี
ภาคใต้และเกาะซึ่งมีประชากรเกินกว่า 1,000,000 คน

14. เนเธอร์แลนด์⁵² (The Netherland)

เนเธอร์แลนด์มีพระราชบัญญัติ The Public Nuisance Law ปี 1952
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมในปี 1958, ปี 1960 และ 1964 กำหนดให้มีการออกใบอนุญาตการ
ก่อสร้างที่อาจก่อให้เกิดอันตรายเสียหายหรือรบกวนบริเวณใกล้เคียง สถานประกอบการ
นั้นมีรายชื่อกำหนดอยู่ใน The Public Nuisance Regulation 1953 แก้ไขเพิ่ม
เติมจนถึงปี ค.ศ. 1967 ซึ่งมีรายชื่อโดยละเอียดของสถานประกอบการรวมถึงกิจการ
ที่ใช้เครื่องไฟฟ้าซึ่งกำลังตั้งแต่สองแรงม้าขึ้นไป กิจการดังกล่าวนี้จะต้องได้รับอนุญาต
ก่อนทำการและหากมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขก็จะต้องได้รับอนุญาตใหม่อีก เช่นเดียวกัน โดย
ปกติเทศบาลจะเป็นผู้ออกใบอนุญาตและวางข้อกำหนดบางประการเกี่ยวกับวิธีการลดการ

⁵² เรื่องเดียวกัน, หน้า 586-587.

รบกวนรวมทั้งอากาศเสีย แต่ว่าเครื่องมือทำความร้อนขนาดเล็กซึ่งใช้ในบ้านในรถยนต์ หรือที่เคลื่อนย้ายได้ไม่ถูกควบคุมตามกฎหมายนี้ ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าในเนเธอร์แลนด์สถานประกอบการต่าง ๆ จะถูกควบคุมเกือบทุกประเภท

15. นอร์เวย์⁵³ (Norway)

นอร์เวย์ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ The Neighbors Act 1961 และมีผลบังคับใช้เมื่อ 1 มกราคม 1962 พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้โรงงานอุตสาหกรรมและกิจการอื่นต้องได้รับอนุญาตถ้าหากมีการปล่อยก๊าซ กวีน รังสี ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายหรือไม่สะดวกแก่บุคคลหรือแก่พื้นที่บริเวณกว้าง รายละเอียดประเภทอุตสาหกรรมที่ต้องได้รับอนุญาตได้แก่การผลิตเหล็ก ก๊าซและถ่าน การผลิตเยื่อกระดาษ

การขออนุญาตจะต้องยื่นต่อคณะกรรมการซึ่งเรียกว่า Smoke Control Council เป็นผู้พิจารณา การออกใบอนุญาตนี้เป็นไปตามข้อกำหนดรวมทั้งความสูงของปล่องไฟ อุปกรณ์ควบคุมและเครื่องวัด และในกรณีที่มีความสำคัญเป็นพิเศษ หรือในกรณีที่ไม่กระจ่างแจ้งผู้ประกอบการมีสิทธิอุทธรณ์ใบอนุญาตต่อกระทรวงอุตสาหกรรมได้

16. โปแลนด์⁵⁴ (Poland)

กฎหมายพื้นฐานได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 เมษายน ค.ศ. 1966 กำหนดการควบคุมอากาศเสียทุกชนิด และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้แก่หน่วยงานดังต่อไปนี้

The Council of the Ministers มีอำนาจออกกฎหมายที่กำหนดรายชื่อและปริมาณของสิ่งที่ยอมให้ปล่อยออกสู่บรรยากาศ กำหนดเขตการควบคุมและกำหนดค่าปรับหากมีผู้ฝ่าฝืน

⁵³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 587.

⁵⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 587-588.

The Chairman of the Central Water Utilisation Bureau
 ให้มีอำนาจออกกฎฎีกากำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นในการ
 อนุมัติสถานที่ประกอบการ การจัดการกระจายสารเป็นพิษจากแหล่งต่าง ๆ กำหนดการ
 ปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นกับผู้ตรวจฝ่ายสาธารณสุข กำหนดชนิดและ
 ปริมาณของสารที่ถูกปล่อยและกำหนดเขตการป้องกัน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิภาพสังคมมีอำนาจออกคำสั่ง
 กำหนดการประสานงาน ระหว่างเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นกับผู้ตรวจงานฝ่ายสาธารณสุขและ
 เจ้าหน้าที่ควบคุมเรื่องอากาศเป็นพิษทั้งนี้โดยออกคำสั่งร่วมกับ The Chairman of
 Central Water Utilization Bureau กำหนดสิ่งที่จะต้องวัด ตรวจ และเก็บ
 รายงาน กำหนดหลักการในการควบคุมคุณภาพอากาศ

17. โปรตุเกส⁵⁵ (Protugal)

โปรตุเกสไม่มีกฎหมายโดยเฉพาะสำหรับเรื่องอากาศเป็นพิษแต่ก็มีกฎหมายและ
 กฎข้อบังคับบางฉบับที่กำหนดหน้าที่ในการติดตั้งและการดำเนินงานของเตาและปล่องไฟที่
 ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมตลอดจนการดำเนินงานของสถานประกอบกิจการอุตสาหกรรม
 มีการควบคุมอากาศเสียจากรถยนต์ ควบคุมน้ำมันดิบ น้ำมันกลั่นและกากน้ำมัน

18. สวีเดน⁵⁶ (Sweden)

ในสวีเดนกฎหมายเกี่ยวกับอากาศเป็นพิษ กฎต่าง ๆ ในเรื่องสาธารณสุข
 ผังเมือง อาคาร ก่อสร้าง การจราจร ฯลฯ อำนาจในการจัดสิ่งรบกวนเป็นหน้าที่ของ
 ท้องถิ่น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1967 ได้มีการตั้ง The Swedish Nature Conservaney

⁵⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 588.

⁵⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 589.

Office เป็นสำนักงานในการป้องกันอากาศเสีย น้ำเสีย และเสียง

19. ยูโกสลาเวีย⁵⁷ (Yugoslavia)

ได้มีการออกกฎหมายเรื่องอากาศเป็นพิษในปี ค.ศ. 1965 กำหนดให้มีการควบคุมสถานะเป็นพิษทุกชนิดและให้อำนาจการควบคุมวิจัยและฝึกอบรมแก่สหพันธ์ต่าง ๆ มีการออกกฎข้อบังคับและกำหนดมาตรฐานการปล่อยของเสียสู่บรรยากาศและกำหนดโทษปรับแก่ผู้ที่ทำการฝ่าฝืน

20. รัสเซีย⁵⁸ (U.S.S.R)

ตามคำสั่งที่ออกเมื่อ ค.ศ. 1949 การสร้างโรงจักรพลังไฟฟ้าจะต้องมีการติดตั้งอุปกรณ์ในการซักฟูก้อนและถ่านและมีข้อห้ามเกี่ยวกับก๊าซและสารที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม และข้อกำหนดปริมาณสูงสุดของก๊าซพิษในเขตเมือง

⁵⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 589.

⁵⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 590-591.